

MIHAI BENIUC

CULORILE TOAMNEI

Coperta și ilustrațiile de *Ion State*

MIHAI BENIUC

CULORILE TOAMNEI

VERSURI

1962

EDITURA PENTRU LITERATURĂ

Und solang du das nicht hast,
Dieses: Stirb und werde!
Bist du nur ein trüber Gast
Auf der dunklen Erde.

G O E T H E

*Iar de nu pricepi să schimbi
Moartea-n devenire,
Oaspe tulbure te plimbi
Rătăcind prin fire.*

PE STÎNCI ÎNALTE

CULORILE TOAMNEI

Nu fructul de pe ramuri arcuite
Stînd gata copt să pice-n iarba grasă
Vreau să-l culeg și să mi-l iau acasă;
Nici poama de pe loaze copleșite
Nu vreau s-o calc în crama-ntunecoasă,
Cu cîntec vesel și femei iubite —
Altóra fie roadele menite,
Ce săpi ținură-n mîină, plug și coasă.

Lăsați-mi doar culorile de toamnă,
Cu aur și cu purpur trist în ele,
Lăsați-le să fie ale mele
Aceste foi, din juru-mi, ce mă-ndeamnă
Zicîndu-mi: « Cîntă, cîntă-ne, bădie,
Cum ți-am cîntat și noi în vișor ție! »

STRUGURE ROȘU

Scobește-n stîncă pînă dai de lacrimi.
Acolo sînt, n-ai grijă, stau cristale.
Așteaptă numai degetele tale
Înfrigurate tremurînd de patimi.

Nu te uita că-s așchii mari, subt unghii,
De cremene, și taie pîn'la os,
Că-i roșu stratul, și că-i dureros
Să te ridici, căci ard cumplit rărunchii.

Acolo sînt cristalele-n adînc —
Avar pămîntu-n miezul lui le strînge,
Dar ale noastre-s, jale milenară.

Să nu te sperii cînd le scoți din crîng
De beznă: roșu strugur o să-ți pară —
Le-ai înroșit cu propriul tău sînge.

MAI TARE

*Eu Timpului cariatidă sîntu-i,
Ori piatră poate, mai din temelii,
Ascunsă, nevăzută, cum Cuvîntu-i
În mari picturi ori grele simfonii.*

*Din veacul meu eu nu țin să mă mîntui
Și drum să-mi tai spre alte veșnicii —
Atîta doar să se priceapă: Cîntu-i,
Ce-ncremeni pe fața-mi cînd murii !*

*Să simtă toți, și pentru totdeauna,
Urmașii dezgroșînd aceste blocuri
De marmoră, cu dungi adînci de sînge,*

Căzute, arse-n blestamate focuri,
Că noi n-am vrut să știm ce-nseamnă-a plînge,
Și am cîntat mai tare ca furtuna !

ÎN ARBORII TOAMNEI

Culorile toamnei ațîță
Prin arbori ciudate lumini,
Ca ochii de linx ori de mîță,
De vulpe vicleană, roșcată,
Ce doar o clipită se-arată
Și-adulmecă din vizuini.

Sămînța-n cămașă de rod
Porni către sînul țărînii
Și-și caută rostul în glod,
Încet sfredelind aluatul,
Din care hrănit e tot natul
Și unde ne dorm și bătrînii.

Culorile toamnei știu bine
Că vîntul, cumplit vînător,
Adestă la pîndă și vine
Odată și-ncepe să tragă
În frunza din arbori beteagă;
Atunci și culorile mor.

Tu treci-le repede-n vers
Aceste culori minunate,
Să stea mărturii de neșters
De cîte le flutură sus
Viața-nainte de-apus
În arborii toamnei bogate.

ELAN

*Canari de aur, galbenele foi,
Din gratiile crengilor zburară,
Și pomul, colivie solitară,
Stă iarăși pradă vîntului cu ploi
De toamnă, reci și tare plecticoase,
Stîrnind dureri în amorțite oase.*

*Ferice-acuma cine are sobă
Cu vesel foc în ea, și poate sta
Privind în vîlvătăi și asculta
Cum duduie căldura ca o tobă,
Trezind plăcute amintiri din vară,
De dragoste să zicem, bunăoară.*

Dar cei rămași în urmă, fără crez,
Care-au cules mai mult amărăciune,
Ce vor putea la vatra rece spune,
Cînd are să-i întrebe noaptea-n miez:
«Ce rost avu, pierdută, truda voastră
În lumea, temniță, fără fereastră?
Viața ta-i ca frunza risipită,
Iar sîngele nu-i salvă de mărgele
De strîns pe fir și să pornești cu ele,
S-o dăruie... Cui? Tu n-ai avut iubită.
Cicatrizată-i carnea ce s-a rupt,
Iar sîngele pămîntul ți l-a supt.»

Ce să-i răspunzi acestei voci nocturne,
Străină, dar mai auzită parcă,
Pe vremi cînd singur rătăceai în barcă?
O știi, e vocea mortuarei urne
Din care nu răsar vrodată flori...
Nu te lăsa, mai rabdă pînă-n zori!

O să-nflorească vatra de geranium;
Viziunea care dă vieții tîlcuri,
Prin cei ce merg la muncă pîlcuri-pîlcuri
Pornită e-n al inimii uranium —
Nu te opri la marginea de șanț;
Istoria, explozie-i în lanț.

Te-nalță-n ample traiectorii certe,
Fuzee pe genunile inerte!

DE ZIUA MEA

De ziua mea cad fulgii de zăpadă,
De parc-ar vrea să zică: Ia aminte. . .
Iar frunza mai de mult porni să cadă.
Și arborii sînt negri. Să-i alinte
Nu-i chip nici vîntul rece de novembre,
Nici corbii croncănind, și nu-i distrează
Nici primii fulgi. Le doarme mîzga-n membre,
Și poate vechi reume-i agasează.
Copacii-s negri și murdari de fum,
Și neaua-i albă, pură, trecătoare,
Dar cărunția-n păru-mi nici de cum
Culoarea nu și-o pierde, chiar de moare,
Ori poate-adoarme-n mine, ca-ntr-un ram
Ce stă cerșind afară lîngă geam,
A sîngelui fervoare și se-ngroașă,
În timp ce vîntul cu fiori mă-nfașă
Drept semn că-i iarnă sau că-i bătrînețe,

La mine, se-nțelege. Și-o port,
Pe coajă ca poleiul de tristețe
Și frig al vârstei mele; ca pe-un mort
Prietenii spre groapă sau coșciugul
Ai casei pentru cel întins pe masă;
O port cum tractoristu-n țelini plugul;
Cum fata-și poartă rochia de mireasă;
O port fără rușine peste tot,
Că n-am furat-o, ci mi s-a adaos,
Ca mai încet, mai odihnind, să pot
Intra și eu în marele repaos.
M-aș plînge de-aș avea de ce și cui,
Dar, vezi, atîtea-n calea-mi cu suiș
Învinse și-mplinite le văzui,
Că-i mulțumit flăcăul de pe Criș,
Nu de mălaiul propriu din desagă,
Ci de aceia care mută munții
Și cursul apelor, și viață-ncheagă
Bogată, unde ieri sudoarea frunții
Da sărăcie doar celui sărac;
Căci aurul furau-l domnii lacomi,
Spunîndu-ne c-așa-i din veac de veac
Și-așa va fi. . . Ce mult, ce mult azi placu-mi
Copiii-aceștia, pionierii, dragii!
Lor le surîde, totuși lor, norocul.
Ei n-au văzut sinistrele ravagii. . .
« E roșie cravata mea ca focul »,
Spun ei cîntînd și cată drept departe,
Mereu nainte, nu ca noi mereu
Cu gîndul cînd la morți și cînd la moarte,
Ca de exemplu-n astă seară eu,
Filozofînd și șovăind într-una

Să-nalț o cupă-n cinstea mea, s-o bem,
În timp ce prin perdele rîde luna.
Dar și soția-mi spune: Nu mai vrem!
Și-ncerc să gust o altă bucurie
Viu conturată-ntr-o fotografie:
O cupă cu țărîină la Galați,
De braț gigantic înălțată sus,
Excavatoru-nchină țării: « Frați!
Aici recolta ultimă s-a dus,
Și-ncepe combinatul siderurgic
La Dunăre! » grăiește demiurgic
Mașina. . . Nu mașina, dînsul, omul
Ce ține ca pe-un cal cu draci atomul,
Iscoditorul cărui nume-i caut,
El, omul prometeic și proteic,
El, inginer, savant ori cosmonăut,
Ieri asuprit în rostul său plebeic,
Azi, OMUL NOU din care viitorul
Grăiește către-ai săi, către poporul
Din care toate izvorăsc spre viață;
Ori poate mie-mi spune: Și tu-nvață
De la popor să cînți mai rășpicat.
Ce-i dacă ești bătrîn? Această cupă,
Ce nu-i păhar de vin, nici blid de supă,
Ci cupă de oțel scoțînd pămîntul
Să facă loc vieții noi în lume,
Vieții pentru care cați cuvîntul,
Eu o ridic (iar de nu-ți spun pe nume,
Să nu te superi, știm toți cine ești)
Și zic: « Mulți ani, mulți ani să ne trăiești! »

VRAJĂ

Vorbim ca răposate seminții
Din epoca de piatră și de-aramă.
În vorbe câteodată glasuri vii
Aud cum îndărăt prin timp mă cheamă.

Îi văd la focuri cum își frig bizonii,
Ori zugrăvesc pe zidul recii peșteri
Chip nepătat de-a minții bazaconii,
Și rîd și se-nmulțesc străbunii meșteri.

De unde răsări-ntre dînșii magul
Cu tolba doldora de drăcovenii ?
De ce nu-l doborîrați cu baltagul,
Să nu vă amăgească prin milenii ?

Tot eu am fost și-atunci, și-acum, poetul,
Cînd mai cumplit, cînd mai duios în vers,
Nestrămutat în crezul că cu-ncetul,
Din hrubă vom porni spre Univers.

Și peste zece mii de ani apar
Din nou, cu cine știe ce mesaje.
Dă-mi un pahar de vin, veac proletar,
Căci tu-nțelegi a stihului meu vraje.

UN GLAS

*Un glas din umbră cobitor zvoni,
Insinuant, în șoaptă, tâlhărește:
« Natura vă inundă și tot crește,
Iar voi veți obosi și-mbătrâni.
Mileniile peste voi s-adună
Cu strat de praf, cu flori de mătrăgună,
Și conștienți de-acum că nu-i alt chip,
Simțiți că totu-i urmă pe nisip,
Și chiar de strălucește-o clipă azi,
O șterge mîna marelui talaz
Intrînd în cataracta zisă mîne—
Bolid în zbor, din care nu rămîne
Mai mult ca din o lacrimă uscată
Pe fața de copil nevinovată. . . »
Ei, și? Frumsețea de-a-nfrunta maelstromul,
De-a-nvinge spaima, făurește Omul!*

Și chiar de-i numai fulger de-o clipită,
E fulger scris pe foaia dezvelită
A veșniciei, la izvor surprinsă
Scăldându-se, și de lumină ninsă.
E Mane, Thekel, Phares pentru beznă,
Că omu-a rupt veriga de la gleznă.
Ce-i dacă eu sau tu, sau poate altul
Ca cel dintîi va cuceri înaltul,
Îmbrățișînd fințe-n alte astre
Străine astăzi încă minții noastre?
C-o fi în șapte ani ori șapte sute
De ani-lumină, ori mai mult, știut e
Că-i dat să fie-așa: După Gagarin
Să vie noi cuceritori să are-n
Virgine spații, Bios pătrunzînd
În tainele din Cosmos, rînd pe rînd.

COBORÎTORII ÎN MAELSTROM
ȘI LUCEAFĂRUL

*Vîrtejul n-are fund, atîta doară
Că suie nebunește și coboară,
Iar din genuni s-avîntă către lume
Ca lucru sau mișcare fără nume.*

*Sălbatic joc ! Turn fără temelie
Și fără vîrf, cu ape-n loc de zid
Ce-ntr-una te-amenință că se-nchid,
Pe cînd cu smalțul de minuni te-mbie.*

*Saurienii monștri, azi fosile,
Cu-aceste vălmășaguri inutile,
Cu-această strictă-a firii desfătare,
Nici pe departe n-au asemănare.*

*Eu am umblat prin groaznicele trîmbe —
Văzui livide trupuri, fețe strîmbe
De spaimă, dar deasupra, cîteodată —
Luceafărul, cu raza neschimbată.*

*Știam că de-o să-l chem el nu coboară,
Dar așteptam spre ziuă să răsară,
Luptîndu-mă cu monștrii-n tohu-bohu
Și-am cîștigat, tinzînd spre soare, jocul.*

MONEDA URUI

Dacă-mi întinzi tulpina de cucută,
Eu fluiet fac din ea, vrăjit, să cînte;
Dacă-mi arăți genunea netrecută,
Eu arcuiet deasupra ei o punte;
Eu rana ce mi-o faci o schimb în floare.
Fac giuvaere din cătușe eu;
Închide-mă, sparg zidul dinspre soare;
M-arunci în smîrc, îl schimb în heleșteu.
Și oamenilor tăi, gata să scuipe,
Ori să m-acopere subt ploi de piatră,
Le pun în față masa să se-mbuipe,
Și-ajut din piatră să-și clădească vatră;
Silește-mă să-mi sap eu singur groapa,
Fîntînă fac din ea, cu apă-vie;
De mă tîrăști pe jos mă schimb în grapa
Ce netezește zgrunțuroasa glie.

Dar tu, ce vrei să faci din om unealtă,
Și sîngele i-l bei în chip de zamă,
Nu marmoră-mi vei fi căzînd subt daltă,
Și nu te spînzur clopot de aramă,
Ci te-oi ținea, năpîrcă, pe jăratîc
Să-ți răsucești durerea ta sălbatic,
Inele sfîrîind ce nu se-ncheagă —
Și-am să te-ntreb din cînd în cînd în șagă:
Ți-aduci aminte cîți de vii ai fript,
Și cîți în furculiță i-ai înșipt!
Adu-ți aminte, hai, adu-ți aminte,
Căci dacă nu, te chinui înainte!
Și n-ai să-ți amintești, căci nu gîndeai
C-odată și odată samă dai
De fiecare dulce-mbucătură,
Furată de la alții de la gură.

Să făuresc din tine lucru bun,
Ce bucurie dă și folosește,
De dragoste am lipsă, iată-ți spun —
Dar pentru tine, dragostea-mi lipsește.

BALADELE TIMPULUI NOU

Ah, cine-o să-i scrie baladele
Acestei lumi proaspete, noi,
Nainte să-și dee ea roadele
Ce-astîmpără-atîtea nevoi ?
Acum este timpul vitejilor,
Al culmilor mari, al vîrtejelor !

O, mîinile, mîinile omului
Dexleagă și nodul atomului,
Iar agerii fii ai mulțimilor
Dau primul lor iureș nălțimilor.
Acum este timpul vitejilor,
Al culmilor mari, al vîrtejelor !

Amurg e pe frunțile zeilor,
Epoca s-a dat Prometeilor,
Iar munca cu brațele harnice
Intinde moșiile-i darnice.
Acum este timpul vitejilor,
Al culmilor mari, al vîrtejelor !

Acum este timpul vitejilor,
Al culmilor mari, al vîrtejelor,
Al lumii cu sevele noi,
Ce-astîmpără-atîtea nevoi —
Nainte de-a-și da toate roadele,
Hai, fă să-i răsune baladele !

OMUL

Unde se-nscriu în anii de lumină,
În milioanele de ani-lumină necesari
S-ajungi la presupusul centru cosmic,
Stihurile mele despre Cosmos?
Aceasta e, ori nu-i aceasta întrebarea?
O stea prin plopul ce-a-nfrunzit abia
Își vîră nasu-n călimara mea,
Iar liliacu-ncearcă pe fereastră
Să intre-n casă cu-o nuanță-albastră,
Extrasă din azur și-amestecată
Cu vro substanță din paleta cerului măiastră.
Nici stelele lucind de veacuri,
Nici liliacul înflorind în fiecare primăvară
Nu-s chinuiți de nici o întrebare.
Ce-i asta? Întreb și singur eu răspund:
Sînt stele care ard frumos în nopțe,

Și liliac ce înflorește minunat în primăvară.
Eu sînt un arbor ce umblă din loc în loc,
Am rădăcinile în sus — părul și gândurile vîlvoi —
Întinse pînă dincolo de marginile Universului,
Și-n loc de raze răspîdesc neliniște în noapte,
Și-n loc de flori răspund cu întrebări în primăvară.

SPRE VIITOR

Violoncelul izvorului,
Contrabasul furtunii,
Și cîntecul de chemare al dorului
Din suprasonicul corn al lunii,
Chemînd făptura primă ca să vie
Pe scoarța ei pustie —
Aceasta e toată
Averea mea cîștigată
Și strînsă-n hambare deschise
Pentru consumatorii de vise.
Te miri ce lucru de nimica e mai scump
Decît firele ce le-ascuți cînd se rump
În inima poetului darnică.
Îi totuși nici doina din tei, miresmată,
A vîntului, așa cîteodată,
Nu e zadarnică.

În amintirea voastră am să revin,
Îndrăgostiților dintr-un ev mai senin,
Voi reveni ca aurul din filoane și din nisipuri
În ale giuvaerelor voastre tertipuri
Gingașe din erele fără stăpîni,
De noi cum se pare nu prea departe,
Ere cînd tineri vor fi bătrînii bătrîni
Și va fi tot mai puțină moarte.

APĂ NEÎNCEPUTĂ

Pot slobod să-mi aplec înspre izvoare
Setoasa buză și să sorb din undă.
Dar asta-i tot ce eu visat-am oare?
Atunci izvorul poate să se-ascundă.
Să vie ceialalți, să vie alții!
Eu la o parte gata-s să mă dau,
Primească-i brazii noștri verzii, nalții
Pe cei ce, tineri, poște limpezi au.
Eu din mocirle am băut cu sînge
De frați uciși subt grindeni de obuze,
Și dacă ochiu-mi nu mai știe plînge
Și dacă am noroi uscat pe buze,
Nu-i că de viață n-aș fi-nsetoșat,
Ci doar că vreau ca ei, cei juni, să bea
Din prima apă,-n care n-a picat
Decît a nopții ne-ntinată stea.

BUCURIA CEA MARE

Durerea-i de-o mie de feluri,
Plăcerea e toată la fel,
Și fugi și tot fugi după țeluri,
Și-ajungi în sfârșit la un țel.

Crezi poate că-i hîtra de moarte
Ce drumul ne-așine mereu,
Dar noi năvălim mai departe,
Și morții i-e greu, tot mai greu.

Nu-i moartea, ci poate ghiocul
Ce-n urmă plecînd ai să-l lași,
Într-însul să-și afle norocul,
Ghicindu-l, iubiții urmași.

Și eu tîlcuii ce-mi lăsară
Străbunii din vreme fără leat,
Și-am prins din a vetrei lor pară
Viu miezul ce-n sus m-a mînat.

VÎRSTĂ

Începi să tragi alături de țintă tot mai des,
Dai undeva să intri când toți de-acuma ies;
S-au vrăfuit pe masă nedesfăcute plicuri,
Cu greu iai unu-n mână și prinzi de somn să picuri.
Cu degetele-ai trece prin păr, ci-i rară iarba,
Pornești să cați un lucru și-l cați ca baba oarba,
Căci lucrul a luat-o din loc, ori ai uitat
Aname ce cătaseși și iar te-ntorci la pat
Dorind să dormi, dar somnul s-a despărțit de tine,
Și numai când sînt alții și stau de vorbă, vine.
Din chip cîte-o frumsețe de-odinioară, jună,
Se uită către tine și parc-ar vrea să-ți spună:
«Tu mă strîngeai în brațe cu-atîta foc pe vremuri?»
Privești la ea și-ai zice și tu ceva, dar tremuri
Ca frunza pe o creangă nainte de cădere,
Și ții plîngînd fotoliul de braț din răsputare.

NU POȚI PUNE

Nu poți pune botniță furtunii,
Mască pe obrazul plin al lunii,
Un sărut de Iudă pe-un vulcan,
Nici întineri din an în an.

Nu poți fi și-ntreg și o potroacă,
Aceră pe culmi și porc la troacă;
Dacă ești ceva, fii pîn-la capăt
Fără să te-ntrebi: « Dar dacă scapăt ? »

Pune poștei frîu, dă-i vrerii pinteni,
Dintre cai alege pe cei sprinteni,

Dar de teamă ți-e să treci pe poduri,
Leagă vrerea ta cu șapte noduri.

Iar de totuși o pornești din prag,
Fă din gândul fericirii steag.

ȘI ȘTIU SĂ FAC

*Eu cu toiagul marea vi-o despart,
Voi izbutiți să dați cu bățu-n baltă;
Flori roșii pe toiag la mine ard,
Din voi în bătă cîte unul saltă.*

*De vreau, eu schimb toiagul meu în șarpe
Cu limbi sîsîitoare și cu pene —
Cu lacrimi știu să cînt de vreau pe harpe
Ce le-ntocmii din propriile-mi gene.*

*Și știu să fac să rîdă neagra noapte
Cu dinții ei de stele toți deodată —
Ați scos din iad cîndva castane coapte,
Ați călărit pe mătură vrodată ?*

Și altele, și altele. . . Dar una
De-o faceți, iată-s gata să v-ador:
Ca șolomani să-ncălecați furtuna,
Cu coama-i roșie spre viitor !

TÎLC

Magie, amăgire poți să fi,
Tu munte-al meu din stînci de poezii,
Abrupt la țărături de nemărginire,
Dar niciodată nu am să te las,
În creșterea-ți în sus fără poșas
Să fi pe seama cuiva măgulire.

Ești adevărul pururi ne-nghețat,
Craterul care fierbe ne-ncetat,
Izvor fierbinte de continui nașteri,
Cu flăcări nalte pipăind prin spațiu,
Mișcare luminoasă fără sațiu,
Scăpînd mereu deplinelor cunoașteri.

Nu, n-am să fiu în amintire eu
Poet fără cîntare ca Orfeu,
Ci cîntec fi-voi, poate fără nume,
Făcîndu-le urmaşilor mei nimbul,
Cînd unora, cînd altora, cu schimbul,
Cum se petrece-adeseori în lume.

Născut la Sebiş ori altundeva,
(În care veac?) desigur voi avea
Comentatori probînd cu prisosinţă
Ce dialect îmi fuse cel matern,
Şi cum l-am folosit în vers etern,
Ca fuga să mi-o cînt din suferinţă.

Ce fugă? Nu! Căci am luptat făţiş,
Şi n-am umblat nicicînd tîrîş-grăpiş,
S-ajung la cel mai bun dintre tranşee,
Iar sacul de merinde l-am purtat
Într-una cu muniţii înşesat,
Şi-n portmoneu — chip dulce — o femeie.

Atac după atac am dat mereu,
Cu-ai mei alături, unde-a fost mai greu,
Terenul dezrobînd palmă de palmă
Din gheara suferinţei, fără preget —
Nu, n-am supt biruinţele din deget,
S-avem un trai mai drept, o viaţă calmă.

Cînd am căzut, nu-mi însemnai în minte,
Dar știi că tot mergeam, mergeam nainte.
Păreră să fi fost că nu rămîne
Prea mult de cucerit? Noi n-am atins
Tot ce-am visat, dar poate c-ați învins
Voi ce pe-atunci erați visatul mîne.

Să nu căutați etern-umanu-n mine,
Căci noi mai mult dureri aveam în vine,
Și-n loc de-o floare-n dinți purtam cuțitul,
În șerpi împleteciți ca-ntre liane,
Și-acestei jungle crunte și avane
Jurasem să-i aducem noi sfîrșitul.

Eu trecerea-am cîntat-o și blestem
Îmi fu cîntarea aspră, ca să chem
Puterile din om să dar-me răul.
Acesta-i tîlcul care se dezghioacă
Din stihul meu, și dacă n-o să placă,
Lăsați-l să-l înghită-n beznă hăul !

PRECUM INELE

*Precum inele-n trunchiul de stejar
Așa-mi înscriu dureri în carne anii,
Iar bucuriile, vînat mai rar
Ce vîrstei mele cere mari strădanii,
Se duc pe rînd, pe rînd în amintire
Ca păsările toamna-n pribegire.*

*Dar cîte primăveri în jurul meu
Dau muguri, flori, culoare și frumsețe !
Rîd apele izbind barajul greu,
Surîzi și tu-nțeleaptă bătrînețe,
Ți-e dată bucuria bucuriei
Ca vinul vechi, să-nchini cu ea juniei.*

Priveliști noi, în care prin urzeala
De visuri trama faptelor se țese,
De ce să tulburăm noi cu cocleala
Otrăvii din trecut greu înțelese
Vigoarea ce se nalță demiurgic
În lan și-n combinatul metalurgic?

Am suferit, ce-i drept, dar nu cu toții.
Ci iată, ne-a unit aceeași cauză!
Și azi ne-mbată-aceleași mari emoții.
Iar despre tot ce-a fost vorbim în pauză,
Și pauze multe n-avem de ce face —
Viclean e timpul, zboară lin și tace.

La treabă deci! Albină lucrătoare,
Tu sorbi dulceața primă din polen,
Cînd te alintă razele de soare
Din zori și pînă-n seară pe teren,
Iar șalele-ți subt greumînt se rup,
Zburînd cu saci de roadă către stuț.

A ta-i livada, stuțul și azurul,
Oricît îți mîncă trîntori din prisos,
Și cînd pornește roiu-ntreg murmurul,
Nu-i cînt pe lumea-aceasta mai frumos,
Al dragostei nălțate către slavă,
Sus peste lac, ogradă și dumbravă.

... Amăgitoare vechi și noi imagini,
Menite doar s-aducă slab cuvînt
De cîte nu le pot cuprinde-n pagini,
Cu trudă făurite pe pămînt,
De omul meșterind cu mîni de aur,
Azi libertății sale proprii faur !

De voi muri, nu stropii mari din gene
Să-mi picure cu bocet pe mormînt,
Ci coruri să pornească de sirene,
Din fabrici ca de lucru răsunînd
Ori ca de-un scurt repaos în amurg,
Cînd roșii flăcări peste ape curg.

Iar timp de nu-i, lăsați privighetoarea
Să-mi coase-n giulgi de cîntec înserarea.

MARELE DIRIJOR

*Ploaie, răcorește-mi fruntea
De sudoare-nfierbîntată;
Curcubeu, întinde-ți puntea
Către mine și-mi arată
Cum străbați peste genune,
Arcuindu-te minune.*

*Libelulă, crești rachetă,
Despicînd virgine spații;
Licurici, te fă ștafetă
De eterice pulsații,
Sărutînd zuluși de aur
Pe-un ceresc și proaspăt plaur.*

Taina mare-a frumuseții
Ce părea-nceputul spaimei,
Azi e bucuria vieții
Și abruptul drum al faimei
De-a planta peste primejdii
Vegetația nădejdi.

Ochii mei în raze joacă
Cuprinzînd priveliști rare,
Tîmplele-mi subt promoroacă
Bat mai tare, tot mai tare —
Visul s-a-mplinit, dar iată,
Mereu altul, nu se găte !

Mereu altul, mereu alte
Aripi desfăcute-n zboruri.
Nu le-auzi în ceruri nalte,
Forfotind ca niște coruri ?
Cine-a desfăcut ca pomul
Brațele ? E omul, omul !

MUSTRARE

Am vrut să urc și-am poposit la poală.
De ce nu mă strigași, tu, culme goală,
Văzîndu-mă că stărui printre flori?
Se face seară și-am pornit în zori.
Mai mult e-n sus decît rămase-n urmă.
Mustrările mă pasc, flămîndă turmă
Și neagră, ca un nor ce-ascunde grindeni.
Vin păcuri tăvălug de pretutindeni,
De ce n-am fost, de ce nu sînt, și cum
Stătui atîta vreme lîngă drum,
Cu mierle tîndălind, privind la stele,
Și-adesea măsurîndu-mă cu ele?
Mi-apare de pe-un deal, dintr-o pădure,
Bătrînul Horea-n mîină cu-o secure,
Dar nu zice nimic și dă din cap —
Fugire-aș, dar nu știu unde să scap !

Vin rînd pe rînd din temniți, din morminte,
Cu gloanțe-n piept, cu sînge pe veșminte
Eroi, din care-i știi pe unii bine:
Erau și ei ca tine și ca mine
Și nu mai sînt, iar noi la masă stînd
Nu spunem despre ei nici un cuvînt.
Mîncăm și bem. — Hei, frate, poftă bună !
Cine-a strigat cu glasu-i de furtună ?
La Grivița căzuși în zorii zilei,
Iar tu ești fata ceea, știi, ești Lily
Ucisă-n anul patruzeci și unu —
În răsărit bătea de-acuma tunul.

De ce nu v-am cîntat cît se cuvine ?
Căci asta rămînea doar după mine,
De vreme ce să mor n-am apucat,
Ca voi ceilalți. . . Ce bine mi-ar fi stat !
Acum, încerc pe coarde cînturi mici
De lună plină și de licurici,
De ape limpezi și de turnuri nalte,
De visuri mari și altele și alte. . .
Dar temelia sînteți numai voi,
Necunoscuți și cunoscuți eroi.

ÎNȚELEPCIUNE

Se poate doar că steaua-i prea departe
Și pare numai mică, ne-nsemnată,
Dar cine știe? poate după moarte
Ea va veni cometă-nflăcărată !
Se poate că urechea noastră-i surdă,
Și bîzîit ne pare simfonia
Vieții care printre noi nu zburdă,
Dar vine, vine cucerind vecia.
Nu spune tu cuvinte de osîndă,
Bătrînă-nțelepciune, ai răbdare,
Căci poate dintre flori, cea mai plăpîndă
Ascunde rodul vîrstei viitoare.

ETNA

Nimeni Etna cumpăra n-o poate,
Etna nu-i măseaua ce se scoate
Dacă doare; nu-i șal de mătășă
Să i-l duci iubitei tale-acasă.

Am văzut-o-n fote de verdeață,
Subt o cușmă de omăt și gheață,
Dar în vîrf cu fum zvîcnit din lavă,
Noaptea rumenind cereasca slavă.

Inimă, la fel îmi ești și tu,
Foc în miezul vetrei proletare,
Bucurie și pedeapsă tare.

Oricît vru, negoțul nu putu
Pentru lumea lui să te cîștigi —
Flăcări gata-n tine stau să strige !

DAR TOT MAI PLACE-MI

În leagănul aducerii aminte
Adorm ades, uitînd pe cei de față,
Iar visu-n suflet chipuri îmi dezgheață
Rămase vis și-n vreme de mai-nainte.

Era mai bine oare altă viață
Să-mi fi croit — mai lină, mai cuminte,
Să nu fi ars în forfota fierbinte
A luptei pentru noua dimineață?

Eram bătrîn de-acum, retras din muncă,
Aveam o casă undeva, la țară,
Și cu-un baston mă preumblam prin luncă.

Dar tot mai place-mi parcă bunăoară
Să știe unii-n țară ori afară
Că poate versu-mi glonte să-i ajungă.

SUBLIMUL

*Dune și iar dune, visuri voi nebune,
Unde vom ajunge tot mergînd nainte,
Ascultînd ce unul ori ce altul spune,
Prin pustiu de gheață, prin deșert fierbinte?*

*Am iscat din cremeni și din iască focul,
Frații friptu-ni-i-am, frații, pe jăratec,
Ne-a păscut statornic, rece nenorocul,
Ne-a zîmbit norocul rar și singuratec.*

*Ascultam natura, semenii și gîndul,
Să găsim o cale cît de cît mai dreaptă,
Și ne păcăliră visele de-a rîndul —
Sus de tot pe-o treaptă moartea ne așteaptă.*

*Ne-am desprins din tină. Dar vremelnicia
Nu ne roade oare precum viermii stîrvul?
Asaltăm cu calcul și elan tăria,
Fără să cunoaștem unde este vîrf.*

*Care vîrf? Ce culme cu final repaos?
Obosiși tu vrere, sete de viață,
Tocmai cînd să punem rînduială-n haos,
Să se schimbe lungă noapte-n dimineață?*

*— Poate răsăritul nu mi-i dat chiar mie
Să-l zăresc din mare ori din munte primul.
Dar să nu te superi, Timp, e-o bucurie
Să fi fost din unii ce-au ghicit Sublimul.*

TU, LUME A PĂCATULUI

*Tu, lume a păcatului, a morții,
Atîta predicată de proroci
Mai mincinoși, mai purtători ai torții
Credinței înșelate, te mai joci
Cu inimile dornice și simple,
Și le hrănești cu iluzorii jimble.*

*« Soldatul și-mpăratul, zici cîntînd
Pe nas, încet, bogatul și săracul
Sînt oase goale, uită-te-n mormînt !
Deșertăciune-s toate. Treci dar veacul
Spre umbrele ce umblă fără corp,
Și-n fața bucuriilor fii orb.*

Te uită-n taina nopții fără fund,
Ascultă glasul care nu se-aude,
Fii robul prăbușirilor ce-ascund
Nimicnicia subt frunzare ude,
Privește steaua care piere-n haos:
E semnul viitorului repaos... »

Ți-am ascultat cîntarea, dar urmată
De omenescul neam în lungu-i drum
N-a fost, vezi bine și tu, niciodată.
Și s-a crăpat de ziuă. Vrei acum
Strigoii tăi să-i credem? Veche lume,
Te du și piei în bezna fără nume!

PUNTEA

*Pe lângă toate celelalte glume
Tot Moartea-i cea mai bună glumă-n lume.
Dar ca s-ajungi la ea, s-o guști cum trebui,
Să simți din plin ce-ntunecos Erebu-i,
Să fii convins că celelalte snoave
Sînt jalnice și scufundate nave,
O punte fă-ți — înaltă și semeață,
Cu mulți piloni de ani și zi-i Viață.*

ÎN FAȚA VEȘNICIEI

Frumoasă ești, nici vorbă, poezie !
Și Rilke-mi place, Trakl, Breton ori Kafka...
Dar nu pot ridica nicicînd eu șapca
Decît în fața-ți, calmă Veșnicie.

Tu nu pui întrebări și nu te-agiți,
Ne lași pe noi să zicem și să dregem
Și să privim tot ce-am făcut uimiți
Crezînd că și pe tine te-nțelegem.

— Mîhnită ești, șăgalnică, stupidă ?
Stăturăm toți în fața ta-ntrebînd,
Cu fața cînd trufașă, cînd lividă,
Iar tu ne măsurai nici dur, nici blînd.

Erai la recrutare parcă medic:
« Ești marinar, infanterist, husar... »
Am fost pedestru, azi mă tot împiedic,
Și parcă totuși n-a fost în zadar !

Știu, n-ai să-mi spui dac-am avut dreptate,
Dar bate-mă un pic măcar pe spate.

CALM

Ce-l face să zboare pe flutur?
Se-ntreabă poetul naiv.
Eu pomul nu-ntreb și mă scutur
Și căii din floare-i fac tiv.

Frumoasă e orice-ntrebare,
Dar totuși răspunsu-i mai bun
De crește o poamă din floare
Ca sînul de fată-n zăbun.

Fii arbor, poete! Știința
Să-ți fie ca mîzga sub scoarță,
Și ține-ți de-a-pururi ființa
Cu viforul gata de harță.

De-ar fi să te frîngă, n-ai teamă,
În lut mai rămîn rădăcini
Pe care să iasă le cheamă
La viață tăcute lumini.

TĂCERE-I RESTUL

Shakespeare:
The rest is silence.

Tăcere-i restul. Dar
Le-ai dat inima-n dar
Acelor care mîne
Vor fi ? S-o aibă pîne
În două, caldă, ruptă,
S-o poarte steag în luptă,
Să stoarcă vin pe buză,
Buchet să stea pe-o bluză
Subt care dormitează
Sîni tineri ori e trează
O inimă-n iubire...
Torseși dintr-însa fire,
Din inima-ți, să sune
Cînd blînde, cînd nebune,
A cîntec, ori a geamăt,
A liniște, a freamăt ?

Făcuși din ea ghiocul
Cu vraja descântării,
Ce știe și norocul
Și frământarea mării
Din marile străfunduri,
Ori doina de pe prunduri
A recilor izvoare ?
Prinseși licori din soare,
Ca-n cupa de cristal,
În ea să joace perle
Aici pe-al vieții mal ?
Știuși s-o-mprăștii mierle
Prin merii primăverii,
Prin florile puzderii ?
Ai pus-o-n colțul roșu
Să cheme, cum cocoșul
În zori, izbind în lene,
Ori coruri de sirene
Strigînd, strigînd de zor
Spre fabricile lor
Pe mîndrii fi ai muncii ?
Știi legăna tu pruncii
Și somn să faci din scîncet,
Erou din omul lînced,
Pumn greu ce dă-n minciună,
Cu vorba ta cea bună,
Și tare și domoală,
Ades vestind răscoală,

Iar pentru suferință
Finala biruință
A omului, a vieții! —
Triumful tinereții!
De-ai fost, acestea-s testul,
De nu, tăcere-i restul.

MADRISORE

Încep să trec, să mă schimb, să
Căci viața mă dă în mână
Năpădăscă și înăpădăscă
Iar vântul să se sfârșească
Măcărând învolburile
Nu s-au născut și-au născut
Gândurile mele de pământ
Ce marea ține, dar nu le poate
Căci în viața ei
Căci în viața ei
Căci în viața ei
Căci în viața ei
Căci în viața ei

MADREPORE

Puteți să treceți, să vă zbateți, ore,
Căci visurile mele-s madrepoze
Nălțate-ncet și zilnic peste ape;
Iar vânturi să le sfarme, să le crape,
Mișcînd învolburatele genuni
Nu s-au născut și-n veci nu se vor naște.
Grădina mea-i de peatră, cu minuni
Ce moartea vrea, dar nu le poate paște.

PEGASUL ORB

Așchii de lumină, bruși de soare
Rup din abatajul ce mă doare
Al visării mele aspre, dure;
Sînt minerul propriilor mine
Care grămădite zac în mine —
Suferința veacurilor sure.

De atît umblat prin galerie
Fiecare colț al ei mă știe! —
Și Pegasul meu poate că-i orb,
Iar aripa dacă și-o desface
Cînd ar vrea să zburde și să joace
Dă de-un zid mai negru ca un corb.

Ce-ar căta de-acuma sus pe culmi,
La izvoare murmurînd sub ulmi,
Ori sub stele-n pacea nopții mute?
I s-ar face dor deodată iarăși
De ciocane-n stîncă, de tovarăși,
Și de picuri reci din bolți căzute.

Bezna lui de-a pururi fără leac,
Și mîhnită-n miezul ei sărac,
Sus, urzește țurțuri de lumină —
Spun ortacii — cum copacul crește,
Se frămîntă-n vînturi și-nflorește
Primăvara, dintr-o rădăcină.

RĂSĂRITUL

Cu mărgăritar în plisc,
Mare, de mărgan și roșu,
Pasăre de-azur mă isc
Cînd zvonește-n zori cocoșul.

Și pe cît se-nalță-n zare,
Strălucește mărgărintul
Tot mai tare și mai tare,
Încît aurul, argintul

Par doar umbra lui, iar eu,
Răsăritul ce-a pornit
Soarele pe drumu-i greu,
Tot mai mult m-am adumbrit.

Sînt întocmai ca poetul
Ce-și trimite-n lume versul,
Să colinde universul,
Pe cînd piere el cu-nctul.

IARNA ÎNVINSĂ

Nebunul sînt și ne-nfricatul vates,
De-aceea tot ce am și fac dau gratis:
Cuvintele iubirii ca porumbii,
Mînia mea mai tare decît plumbii;
Mi-o scot și tai din alba mea cămașă
Răniților, cu multă grijă, fașă;
Îmi crap o vîină ca s-adap setoșii,
Bolnavului garoafe-i dărui roșii,
Cînt pruncului ce plînge și n-adoarme,
Îi spun povești celui ce stă sub arme,
Le picur tuturor nădejde-n vin,
Celor ce sub stăpîni mai gem de chin;
De lacrimi sita genelor le-o șterg
Să vadă bine frații unde merg
Și unde să izbească cei ce luptă,

Să nu mai fie om cu fața suptă
De foame, și cu trupul gol în frig.
Pe toți acei ce mișcă-ncet îi strig,
Însemn cu neagră cruce pe dușmani
Și nu-mi cruț pașii cu sporiții ani.
Iar de mi-e dat să mă destram în ceață
Nu-i în zadar, căci și acolo viață
Va răsări pe urmă-mi, cel puțin
Ca fulgerul când primăvara vin
Nori negri să vestească iarna-nvinsă
Și berze-n zbor prin zarea necuprinsă.

CÎNTEC DE DRUM

Trecem pod după pod
Pe un drum suitor,
Iar pe cei ce nu pot
Să mai urce pe stîncă
Vine-un vînt vuitor
Și-i împinge din zbor
În prăpastia-adîncă.

Noi tovarăși de drum
Merg cu tine la pas,
Prin adînci văi în fum,
Peste culmi mai departe,
Și ți-e dor de popas;
Dar de-n urmă-ai rămas,
Ai rămas poate-n moarte.

Voinicește-ți aduni
Răsputerea-n genunchi,
Cizmele-n mers le suni,
Strîngi cureaua pe pîntec,
Te cam doare-n rărunchi,
Dar garoafe mănunchi
Duci pierzîndu-te-n cîntec.

ULTIMUL ATAC

Încep să știu și dîndu-mi singur seamă
De toate cîte trec nălucitoare
Subt legea firii, nu arar îmi pare
Că cineva să ies din rînd mă cheamă.

E aer proaspăt, glas de păsări, soare,
Iar via strînge miere-n grasa poamă —
Eu plec privind în jurul meu cu teamă
Și-mi pipăi baioneta-n cingătoare.

E gest reflex, nimic nu folosește,
În fața mea-i Cetatea Umbrei Vaste,
Nu-i cîmp minat în ea și nu-s năpaste...

Și totuși tremuri ca-n atacu-ntii
Cînd ți-a părut că ies din gropi momîi,
Dar naintezi încrîncenat, firește.

POATE

Precum țiganca mîna unei fete
Așa țin frunza ta, pădure, eu
În palmă și cu vorbele-mi încete
Destinul tău îl descîlcesc cu greu:

Ca mine ești corcită cu vrun zeu
Ce-n trunchiuri boala nemuririi-ți dete,
Dar frunza ta se scutură mereu
Și moare-n tină — visuri și regrete.

La fel, Apollo, puse-n mine chinul
De-a vrea să-nfrîng prin versuri noi destinul,

Și cartea mea de cîntec se desfoaie
Zburînd pe vînt, căzînd apoi de ploaie —
Dar poate-o flă cu nervuri de rime
Te-ajunge-n comunism, viitorime !

PE VREMURI

Pe vremuri cădeau cătră noi,
Stingîndu-se poate-n noroi
Lucioasele, mîndrele stele —
Azi, omul se duce spre ele.

Pe vremuri, tînjind între plîngeri
Credeam că ne vin niște îngeri —
Azi, batem în poartă la cer
Noi, Omul, cu pumnul de fier.

Și totuși, ni-e frică un pic:
Știm bine că nu știm nimic
De taina din toate mai sfîntă —
Cum viața din lut se frămîntă.

Din veac lunecăm în alt veac,
Cojocului morții un ac
Cătîndu-i prin lunga vecie,
Cîrpindu-ne cu poezie.

SĂ-ȚI FIE MILĂ

Dă-i șarpelui la cap de-ți iese-n cale,
În gaura năpîrcii pune foc,
Și pune cursă-n fiecare loc
Ce-l cearcă lupu-n gardurile tale.

Fii calm și lasă-l să se-apropie
Ca să-i distingi conturul și culoarea,
Și cînd în frunte i-ai fixat cătarea
Doboară-l ca pe-o droșie.

Dar fie-ți milă de acel ce cere,
Numa-n dușman izbește cu putere.

ÎMPĂCARE

Ce pot cuprinde? Umbre și contururi
Pierzaniei menite pe de-a pururi.
Sînt ucigașul ce-a lovit în beznă,
Uitînd că poate fi lovit în gleză.
Lumina-i doar fărîmă și avînt
Născînd mereu din azi, de mîine frînt.
Îmi picură pe mîna care scrie
O lacrimă miloasa veșnicie:
«Ești fiul meu, tu mare suferință,
Ce vrei să treci din trudă la ființă
Nu tristul ins în jalnica-i micime,
Ci-n lupta ei strădalnica mulțime!
Cădea-vei tu, ca frunza din copac,
Dar vinul vieții l-ai sorbit din veac

Și l-ai trecut din vînturi în tulpină:
Stejarul tău va dăinui-n lumină ! »

Cad frunză moartă, galbenă pe lut,
Cîntîndu-mi viitorul din trecut.

EPITAF

*Din viața-mi fără pace
A rămas un pumn de praf,
Și-un crîmpei de epitaf
Șters de timpuri: Aici zace...*

BOMBARDAMENT

*Ploua-mprejur cu schije din obuze
Menite să doboare găi de fier.
Culcat în iarbă, mă simțeam subt cer
Ca subt un pom și murmuram din buze:
« Ah ! grindina și ploaia dac-ar trece,
Vrun strop să nu m-atingă, tare, rece. »*

MĂI CUCULE

*Tu nu mai cînți, măi cucule, cînd coasa
În cîmp așterne iarba ca mătasa.
Așa și eu, tot cînt, pîn'ce subt stele
O coasă culcă iarba vieții mele.*

FINAL

Macul îmi face cu ochiul:
Vino la mine și dormi.
Giulgiul mi-l țese amurgul,
Luceafăru-mi ține priveghiu,
Apele-mi cântă litanii,
Vîntul în șoaptă se roagă...
Dar cine-a murit?
Cînd rîndul și mie-o să-mi vină
Pe mine pe rug să mă ardă,
Ori poate de viu să mă ardă,
Pe-al soarelui rug să mă ardă,
Cînd fruntea și-o lasă pe munți,
Cînd 'neacă lumina-n izvoare.
Să cînte porumbul sălbatec
În ulmul rotund a iubire,
Să țîrîie greierii-n iarbă,

Să zboare pe câmp licuricii,
Și noaptea să vie-mbrăcată
Cu rochie neagră de gală,
Să curgă miresmele tari
În jurul meu pline de-otravă.
Ah, noapte, femeie ușoară!
E luna sau sînul ce-ți scapă
Din haina ta mult decoltată?
Sărută-mă rece pe gură,
Pe gura ce nu mai vorbește,
Sărută-mă rece pe ochi,
Pe ochii-ngropați sub pleoape,
Sărută cenușa rămasă,
Și cheamă-apoi vîntul s-o sufle,
S-o-mprăștie-n calea de lapte.
Atunci o să văză dușmanii
Ce taină păstrasem în inimă.
Căci roșie cum e mărgeanul
Atunci fi-va calea de lapte.
Iar tu-n univers vei sta naltă,
Încinsă cu brîul de purpur
Și lacrimi de aur vor curge
Din ochii tăi negri, pe lume.

NU-I MARE MOȘTENIREA

*Nu-i mare moștenirea ce v-o las
Pe urma pieritorului meu glas
Pierdut în cîntec prin scrișniri și plînsuri.
Nici cui pe care lira să mi-o spînzuri,
Nici cuiu-n el să-l bați eu n-am părete
Al meu, iubite viitor poete.
Sînt frunzele ce-ar mai pluti prin aer
Cînd ar fugi copacul de subt ele,
Sînt negrul, fiorosul nopții caer,
Rămas pe neașteptate fără stele —
(Pieriră de o molimă, fugiră?),
Sînt mirosul de fîn ce se răsfrîă
Cînd iarba e de-acum de mult tăiată,
Sînt soarele ce-a mai lăsat o pată
Portocalie, verde, purpurie —
(Un soare care mîne n-o să vie !)*

Sînt ce eu însumi nici nu ştiu că sînt:
Un vis în vis. Ori umbra unui gînd
Al unui timp ca mine mai presus,
O schijă ce-o aruncă-n lături dalta
Dezvăluind din alba piatră calda
Făptură destinată nemuririi —
Statuia fericirii şi iubirii.
Un ciob de marmoră din Acropole
Pe masa mea de lucru stă mereu
Şi parc-ascult, ca meşterul Manole,
Oftatul Anei sale şi mi-e greu.
Deşi-n frîntura ce s-a rupt din friză
Nu-i truda mea-ngropată, cu surpriză
M-aud pe mine suspinînd din piatră,
Ca pîlpîitul unui foc pe vatră.
Am fost şi altădată demiurg
În vîlmăşagul anilor ce curg,
Ori simt din cîte-au fost ce am să fiu?
— Crîmpei de-avînt în hîrbul de sicriu.
Aşa să fie-n veci pururea. Amen!
Cînd trece-voi şi marele examen
Şi am s-aduc din drumurile-mi probă
(Mereu spre nou am fost eu călător!),
« Vădit, acesta n-a stat lîngă sobă »
Să zică aspru-mi examinator,
Trimisul comunist, cu vorba-i dreaptă.
Încolo, mi-e egal ce mai m-aşteaptă.

NOI BUCURIEI DĂMU-I GLAS

Noi bucuriei dămu-i glas,
Strigată peste veac și plină
Ca un puternic bun rămas
Celor ce-aici li-i dat să vină.

Căci ei vor fi fericea ginte
Pe-aceste plaiuri asanate,
Și noi le spunem dinainte:
Păstrați-le mereu curate !

Noi le-am spălat cu propriul sînge,
Cu lacrimile noastre clare,
Și dacă răul a ne frînge
În stare n-a fost, viața-i tare.

Nu ne cătați sub trista stelă
De peatră, consemnând sfârșitul;
Noi am plecat pe-o caravelă
Unindu-ne cu infinitul.

Granitul, marmora, porfirul
Înseamnă doar un loc în spațiu,
De unde noi, golind potirul,
În timp pornirăm cu nesațiu.

Cînd cite unul, cînd în grupuri
Ne-am dus și ca să fim ușori
Încălecarăm fără trupuri,
Pe cai de vis, nălucitori.

Zi dragoste, amurg, pămînt,
Ori cîntă cînd răsare luna!
N-auzi, în zvonul din cuvînt,
Cum noi venim din Totdeauna?

Cînd crezi că-n suflet ai deșert
O voce vine să te cheme —
Nu exita, e semnul cert
Că ești și că rămîi în Vreme.

GREȘEALA UMBLĂ RAZNA

*Greșeala umblă razna cercîndu-și drumuri proprii,
Ades punîndu-și pasul stîngaci pe buza gropii,
Dar codrii stau grămadă și stelele duium,
Iar sorii-s o mulțime sus pe lacteul drum.*

*Nu ruperea din cale și stingerea-n tenebre
Să dee vrerii tale și sufletului febre,
Ci-nscrierea-n fireasca desfășurare-a forței
Prin legi de-a-nfrînge aspra nelegiuire-a morții.*

*Stejar de ești ori tufă, luceafăr ori scîntee
Rușine nu-i — fința ta trebuie să stee
Din răspuțeri în vatra luminii și vieții,
Dușman fără-mpăcare al beznei și al ceții.*

Și dacă nu-nvingi astăzi nici mine nici murind,
Nu gândurile tale-s acelea care mint,
Căci ele-n țărna grasă cărare nouă-și taie
Ca boabele prea coapte căzute din păstaie.

FOC NESTINS

*Sun clopoștii versurilor mele
Pe drumuri rătăcite printre stele;
Nici hartă, nici busolă n-am să-mi spună
Dintre cărări care-i cărarea bună.*

*Și anii-n carnea mea se tot înscriu
Sîrguincioși, cum eu a fi nu știu —
Uitat nici unul nu vrea să mă facă
Și, glumă, glumă, da-s bătrîn oleacă.*

*În traistă mă uit ca un pescar
Spre seară — n-a fost în zădar
Umblatul ăsta-n zări amețitoare?
Ce luminate-s luncile de floare!*

Privesc la hieroglifile din palmă,
Așa mi-e dat: să n-am viață calmă.
Neliniștea tovarăș mi-e-n tot locul,
Vai ! nu pot să mă joc decît cu focul . . .

Și ard ca el, cumplită rană vie,
Mărturisită, totuși, numai mie.
Și-n cîntec izbucnesc cu-atît mai tare
Cu cît mai mare-i rana și mă doare.

Iar de-o să mor, din nou am să m-aprind
Și drumuri noi și noi am să colind,
De data-aceasta numai prin renume,
Cometă luminoasă peste lume !

CRISTALE

V-ați încheșat în fețe și volume,
În muchi și unghiuri, undeva-n afund,
Așa cum lucrurile toate-n lume,
Sublimele, la naștere s-ascund.

Cristale pure ! Omul vă dă nume
Ce nu adaugă nici cît zvonu-n prund
Frumșetii apei vîlvorită-n spume
Și-nvîrtejind spiralu-i joc rotund.

Adastă rod al frămîntării mele,
'Nainte de-a te țese-n armonii,

Și stai în abataje prinse-n schele
Cît timp spre bucuria celor vii
Nu-i gata-n scînteiere a irumpe
Bogatul tău ciorchin de pietre scumpe.

CLIMAT

*La mine-n suflet zona-i tropicală,
Liane, flori și păsări colorate,
Miresme tari și cîntece ciudate
Mereu străbat fierbîntea umezeală,
Prielnică necontenitei nașteri —
Eu nu cunosc ani secetoși și mașteri.*

*Nu poate mîna vremii descompune
Atîta-mbelșugare de viață,
Din miez de noapte pînă-n dimineață,
Din răsărit și pînă-n soare-apune,
De cîtă-i grasa mea țărîină-n stare
Să-nchege-n forme, care mai de care !*

În jungla mea simunul din nisipuri
Nu află crăpătură să răzbată
Cu sărutarea seacă și sărată,
Să muște aspru gingașele-mi chipuri,
Cum roase fața tainicului Sfinx
A cărui ghicitori de mult s-au stins.

Nu, n-am zidit morminte-piramide,
Nici monștri n-am cioplit eu infernali —
Am orhidee, lotuși, papagali,
Iar măr mai dulce nu-i la Hesperide
Ca mărul meu vestit de lângă drum,
Cu flori, cu fructe, pururea și-acum.

Și tot ce are minunata-mi luncă
Nu-i moștenire din averi de jaf,
Din cuceriri ce lasă-n urmă praf,
Ci floare e, care-a crescut din muncă,
Din munca celor ce-au rupt cătușa,
Și au deschis către lumină ușa.

Auzi? La mine-n crengi nu se frământă
Amarul, jalea, bocetul ori tînga,
Nici nu se vaită bufnița nătînga,
Ci corurile bucuriei cîntă —
Cît despre mine, beat, de rouă ud,
Aproape c-am plecat și nu m-aud.

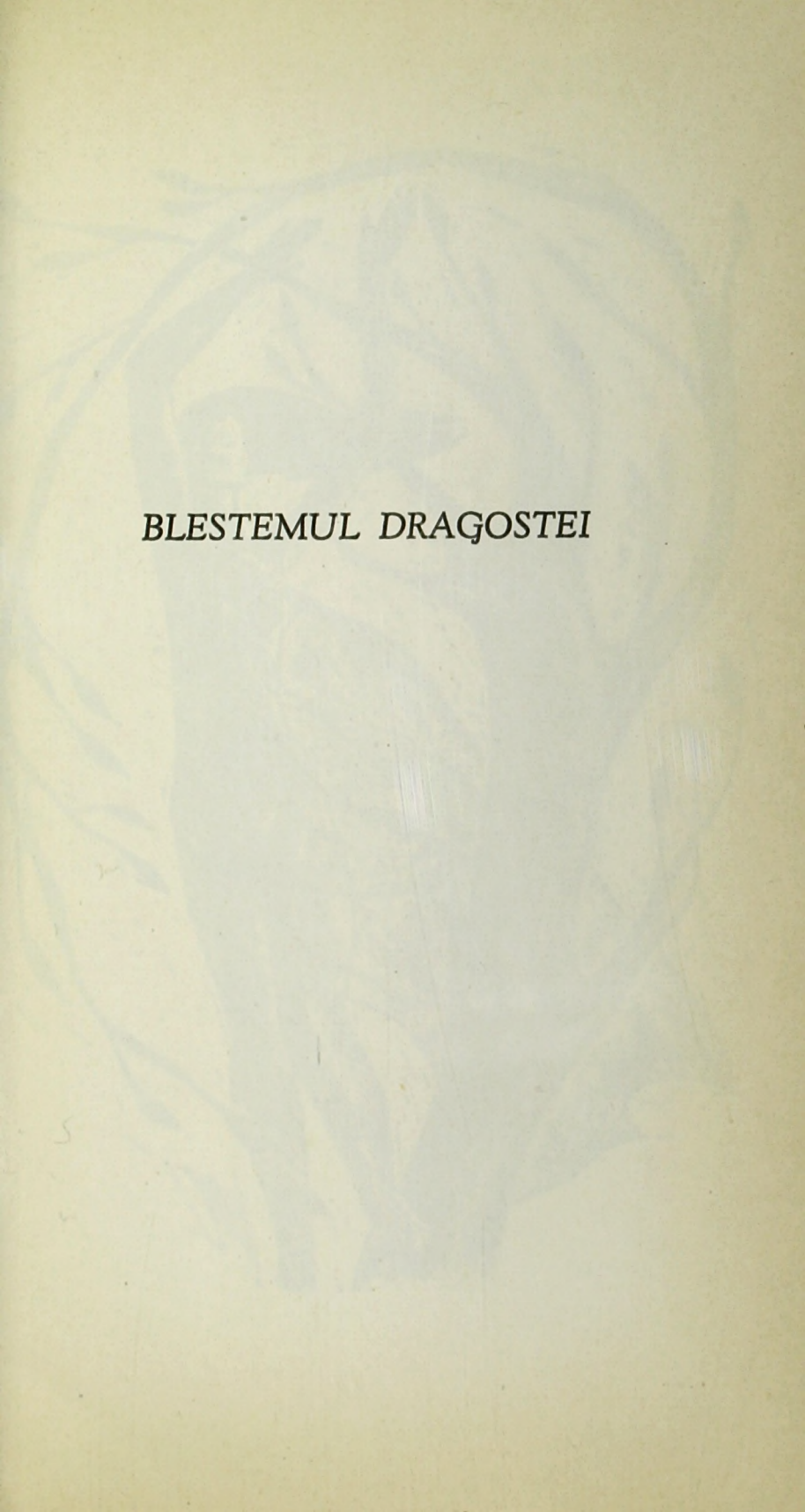
PE STÎNCI ÎNALTE

Prin smeurișul anilor ca ursul
Lăsai-o să-și urzească viața-mi cursul,
Arare dulce — adesea înspinată,
Dar nu purtai belciug în nas vreodată.

Am trîndăvit, puțin ce-i drept, la soare,
Ori mormăiam visînd la Ursa Mare,
Cînd pe vrăjmașii libertății crunți
Pierduți știamu-i și năuci prin munți.

Acuma sînt bătrîn, iar undeva
M-așteaptă cu-ntunericu-i bîrlogul
Din care către zi nu-s urme-ntoarse.

*Dar pîn-atunci, fiți liniștiți, mai va...
Și stau de strajă, cunoscîndu-mi locul,
Pe detunate stînci, înalte, arse.*

A faint, light blue illustration of a dragon or mythical creature is visible in the background, centered on the page. The creature appears to be breathing fire or has its mouth open, with flames or smoke rising from it. The illustration is very light and blends into the aged paper.

BLESTEMUL DRAGOSTEI

EȘTI VRĂJITOARE

Ești vrăjitoare, inima mi-e rug
Și tu să arzi n-aș vrea și-aș vrea să fug,
Dar care limbi de foc n-ar fi ferice
La trupul tău, crin alb, să se ridice?

Din ochii tăi coboară cîte-o rază
Ce viața-mi cu dulceață-o-nveninează,
Apleacă-te și pune pe foc buza
Să stingi și vîlvățile și spuza.

Iar dacă rugul iarăși se aprinde
Mai dă-mi o gură ca s-o am merinde,
Căci vreau să plec, pe-un drum departe foarte,
De-ar fi să fie chiar la Han la Moarte.

Și dacă nici acolo nu-i alin,
Cu-același dor la tine am să vin,
Să ardă rugul și cu vrăjitoarea
In flăcări încingînd întreagă zarea.

ARATĂ-TE

*Arată-te ca diamantu-n soare
Rotit pe toate fețele-n sclipire,
Comoară vie, dulce muritoare,
Ce dai fior de-avînt spre nemurire.*

*Mari depărtări din ochii tăi mă-mbie,
Atoli de vis pe-ntinsuri de genuni,
Curată nimfă, clipă aurie
Din calde începuturi de minuni.*

*Fluid mărgeanu-n trupul tău aleargă
Trezind în marmor joc de aurori,
Lumina ești ce-a curs din zarea largă
În cupa de omăt a unei flori.*

Te-ndoi subt un sărut ca o tulpină
De vînt cuprinsă-n brațe-ntîia oară,
Doritul nor deasupra ta se-nclină
Și gemi încet și blînd ca o vioară.

ÎNTR-O ZI

Într-o zi ne vom chema și nu ne-om auzi,
Unul din noi nu va mai răspunde,
O pasăre va cădea cu aripa ruptă,
Și va privi cu ochi speriați
De ce nu răspunde cîntecul din crîng;
Dai din aripă să ajungi la cuib,
Aripa bate ca o palmă neputincioasă-n pămînt,
Iar ceialaltă picură stropi calzi de mărgean —
Fugi să te-ascunzi, dar de cine?
Ești singur în singurătate,
Parcă bătea o inimă lîngă tine.
De ce nu mai bate?
O, dacă și mai mult ne-am fi iubit,
Atuncea poate...
Și te-auzi deodată vorbind singur,
Golul îți face loc,

Tăcerea te ascultă.
Cine-a pus giulgi negru pe oglindă?
Mîne te vei duce să predai
Carnetul de partid,
Și să-i plătești ultima cotizație,
La masă vei zăbovi
Înainte de-a pune pe lingură mîna,
Dar scaunul va rămînea neocupat,
O știi prea bine.
Aleile toamnei vor fi mult mai lungi,
Și-ți va fi urît să mergi pînă la capăt,
Și nu-ți va fi dor să te-ntorci acasă.

TE DU

De ani e bătucită zăpada și de ger
Aici pe-nalta creastă, nemijlocit subț cer,
Și chiar dacă-i topește sărut solar văratic,
Cad iarna iar nămeții pe vârful singuratic
Subț înveliș de nouri ca plumbul și rotund,
Împresurat de vânturi și parcă mai cărunț.

Același e sărutul ce tu mi-l dai suav,
Și parc-aud cocorii prin sîngele-mi bolnav
Din sud venind și neaua pornește-n văi izvoare,
Și genele mi-s parcă păienjeniș de soare —
Dar cînd te duci începe, și deasă și măruntă,
Zăpada-nvîrtejită pe tîmpla mea cărunță.

Ți-aș spune: Stai aicea și nu pleca mai mult,
Dar azi cum zboară anii dacă m-opresc și-ascult,
Îmi pare că tot pleacă și că-s tot mai puțini
Și-ar vrea să scape către meleaguri de lumini —
Și dat mi-o fi odată, în toamnă și pustiu,
S-aud pe cel din urmă ca pe-un cocor târziu.

Te du cu tinerețea și dulcile-ți săruturi
Acolo unde-i soare și multe flori și fluturi.

VIAȚA TA PESTRIȚĂ

*Viața ta pestriță destul, acest gherghef
Cusut și zi și noapte, cu chef, mai fără chef,
De tine, iată parcă-i cu pînza pe sfîrșite
Și-au mai rămas atîtea flori încă-abia gîndite !*

*Nu, zău ! Prea multe fleacuri, nimicuri și tertipuri
Ai migălit, dînd vrerii culori, zigzaguri, chipuri,
Și-ai pus prea multe lacrimi adesea parcă-n sînge:
Aici culoarea-i ștearsă, un zbor aici se frînge.*

*Iar să descoși n-ai timpul, rămîne cum făcuși:
Trecutu-i, că ne place ori nu, fără retuș,
Și-a-ntinde viitorul, pe-al tău, n-ai cînd, nici cum,
E fiecărui dată merindea sa de drum.*

Tu te-ai grăbit, cunoaște-o și recunoaște-o, asta-i,
Și că stricași mătase prea multă, vezi năpasta-i.
Ce-i de făcut? De-i merge nălțînd pe-o codoriște
Drept steag viața-aceasta, mi-e rîsul să nu-l iște.

Te-așează mai la urmă, ori poate pe de lături,
Iar pînza ta tărcată s-o iai frumos, s-o-mpături,
Rupînd din ea o floare, știi care, pe garoafă,
Și-n pieptul unei fete o prinde cu-o agrafă.

Alege-o muncitoare, una modestă, una
Ce-ar tresări ca lacul cînd seara iese luna,
Apoi tu te retrage cu-un zîmbet mai departe —
Ea n-are să te uite mai mult pînă la moarte.

CELEI CE PLEACĂ

«Cele ce plecară sînt năluci,
Urma lor cu mîini uşoare, vîntul
O făcu asemeni cu pămîntul.
Mai rămîi un pic, unde te duci ?

Clipă-n care cuib îşi face cîntul,
Hrana mea de miere şi de nuci,
Zîmbet care lacrimă usuci,
Rază care-nseninează gîndul,

Uită-te-ndărăt măcar o dată » —
Tace şi se depărtează-n goană
Înmulţind distanţa ca o rană

Fără leac. Privirea-n van mai cată
S-o desprindă din desiș de timp —
Plînsu-mîpunge-n pleoape ca un ghimp.

ÎNCET, CA O FEMEIE

*Mi-au înnoptat în suflet amintiri
De mîngioase, calde, vechi iubiri.
Cînd în fereastră noaptea bate luna
Din somnul ei se scoală cîte una
Și-ncepe să se plimbe prin odaie
Încet, ca o femeie fără straie.*

AURUL DE MÎNE

Pădurea-mi amintește de adîncimea ta,
Iubirea mea pierdută, și nu te pot uita.
Întunecimea-mi spune de tainele-ți ce par
Cu cît pătrunzi în ele mai pline că-s de har.
Izvorul te îmbie, cu murmuru-i profund,
Să cauți fără preget ce stîncile ascund.
Iubita mea ! Dar care imagini și simboluri
Umplea-vor cu cuvinte acele triste goluri
Ce-n suflet despărțirea le lasă ca o apă
Cînd în pămînt vîrteju-i cu vîlmășeală sapă
Și se retrage ? Iată, deșert e cît cuprinzi
Pe șesu-n care apa lăsă pustii oglinzi,
Și cînd privim în ele, vedem mîhnirea noastră
Ce nu se potrivește nicicum cu zarea-albastră.
Seninul și tristețea nu-s frați născuți de-o mumă
Și-un rău fără nădejde pe ambii ne consumă,

Știind că moare dorul ca pe un zid o floare
Crescută din sămînță adusă de-ntîmplare.
Sub întristarea noastră, greu stăpînită-n frîne,
Zac minerale scumpe ce aur fi-vor mîne.

MI-AI VORBIT

*Mi-ai vorbit de codrii-n desfrunzire
Și de-un drept al dragostei la fericire.
Sîinii tăi cu smeură pe ei
Spusu-mi-ai că sînt numai ai mei,
Și-ai fi vrut să fugi și să te prind
Eu, printre mestecenii de-argint
Și te uiți la mine muștrătoare —
Din fereastră ne privește-o floare.*

CÎND INIMILOR NOASTRE

Cînd inimilor noastre
iubirea le-a fost punte,
Nu poate să le stee
în cale nici un munte,
Iar de-s prăpăstii, haide,
să-ne-adîncim în ele —
Prăpăstiile tale
răspund dorinței mele.

SUPĂRARE

De-acum ne sărutăm numai în gând,
Ori ne muștrăm, așa, din când în când,
Că nu știm spune vorba care leagă
O mână dragă de o mână dragă,
Și iar să stăm aproape și tăcuți
Ca doi cireși alătura crescuți,
Topindu-ne-n săruturi pătimașe,
Și renunțînd la lampă și cămașe,
Cu visul în plăcere scufundat
Și răvășit ca un ținut prădat.

PRIMĂVARA PLOIOASĂ

În anu-acesta cărăbușii
Rămaseră-ndărătul ușii
Ploioasei primăveri și lungi,
Ca așteptarea într-o gară
Pe geamantan cînd stai afară
Nerăbdător că n-ai s-ajungi...

Căpșuni, cireșe, ai, sparamghel
Și crinul cel purtat de-arhanghel
(Să-i dea Măriei vestea bună)
Sînt și apoase și cam rare,
Dar harnica privighetoare
Cîntare dă, chiar fără lună.

Căci seara pe cînd umbli-n parc
Subt ceruri negre ce se sparg
Și curge apa ca din ol,
'Necînd alei, spălînd statui,
Auzi doinitul ei tehui
Cum răscolește crîngul gol.

Uiți și urît, uiți și necaz,
Și stropii reci de pe grumaz,
Și dintr-o dată-ți vine-n minte
Sărînd, ca ciuta peste stînci,
Prin ani din straturi mai adînci,
O fată cu sărut fierbinte.
— Pe unde mi-ai umblat, cu cine?
— Pe ceea lume, știi tu bine.
Mă uit, e Ana Kelemen,
E tot zglobie, tot frumoasă,
Așa cum moartea-n gînd te lasă,
Și cum rămîne un refren.

Și plîng măslinii cei sălbatici
Și plopii, arbori singuratici
Și nalți; — zîmbește ea și eu,
Ca lîngă Dexna-ntîia oară
La scaldă, goi, în acea vară,
Deși ne vine-oleacă greu.

— Ești sur ! îmi spune cu alint,
Privindu-mi tîmplele de-argint.
Supuși sîntem toți la schimbare...
Și o privesc înduioșat.
— Tu însă nu te-ai prea schimbat...
Vreau s-o sărut, dar buze n-are !

Îi cad și brațele din umeri,
Poți coastele să i le numeri,
Ah, astea-s dragostele mele !
Bătù un vînt, scheletul sună,
Iar cînd luci un sfert de lună,
Prin ochii ei privii: tunele.

Fugi, Ana, lasă-mă, te-ador,
Așteaptă-mă cînd am să mor,
Dar am acasă treburi mii,
Ai mei vor drumuri, locuințe,
Și mai puține suferințe,
Și-nchipuie-ți, sînt vii, sînt vii !

SĂRUTURILE

Săruturile dragostelor prime
Erau brînduși ori ghiocei, mulțime.
Dar au venit apoi cu sărutare
Femei ce-aveau în suflet apă tare
Și inimii-i făcură cicatrici,
Mai simt durerea lor, aici și-aici...
Au mai venit apoi femei iubite,
Și sărutînd parc-au înfipt cuțite
În trupul meu, iar sîngele din răni
Puteai să-l strîngi ca vinul nou în căni.
Și parcă totuși nu m-au sărutat
Atît cît aș fi vrut și-am așteptat —
Sărutu-acela care cînd îl capeți
Nici nu mai știi dacă răsari ori scapeți.

BLESTEMUL DRAGOSTEI

Ca pe un cerb setos ciuroiul
De apă rece-ntr-o livede,
Ca matca de albine roiul,
Ca vulturul pe Ganymede,
Așa să mi te prindă vraja
Iubirii, — ca un val de apă
Ce mătură năpraznic plaja,
Ca pe-un copac plantat o groapă,
Așa !

Să vezi lumina pe comoară,
Și chiar de-ai ști că e minciună,
Și chiar de-ai ști că te omoară,
S-alergi în urma ei subt lună;

Să simți că ești pădure-n freamăt
Cînd vine viforul s-o rumpă,
Așa să te frămînti cu geamăt
De dorul pentru cea mai scumpă,
Așa !

Și să rămîi pe urmă rufă,
De mîni a șaptea oară stoarsă,
Ori de un plug tăiată tufă,
Ori pajiște de flăcări arsă,
Și să privești în altă parte,
Dar cînd auzi că iar te cheamă
Așa iubirea să te poarte
Ca boarea vîntului o scamă,
Așa !

BIRUITOAREA FLOTĂ

PROFETUL

Istoriei tu i-ai citit în palmă,
Făcînd-o să surîdă, să se-ncrunte,
Să fie visătoare, blîndă, calmă,
Apoi să-și nalțe fruntea ca un munte.

Și iat-o, Ararat ori Everest,
Din răsărit plouată de lumină,
De neguri adumbrită dinspre vest...
Profetule, acum ce-o să mai vină?

Profetul a tăcut, iar peste ceață
A ridicat un deget liniștit —
Arătătoru-n clara dimineață.

Și-n timp ce ochii lumii l-au privit,
El, dascăl cu școlari obișnuit,
A scris pe cer în răsărit: VIAȚĂ.

BIRUITOAREA FLOTĂ

Vapor cu o mie de coșuri,
Țara mea brăzdează apele socialismului.
Puteți sări peste bord în talazuri
Voi care-ați crezut că aceasta-i arca lui Noe.
Nu zece porunci,

Una singură-i gravată profund
Pe tabla de bronz a destinului nostru:
« Muncă cinstită, fără exploatarea omului de
către om ! »

Învățătura noastră e simplă și limpede:
« Proletari din toate țările, uniți-vă ! »

Pe-acest fundament
Crește arborul păcii popoarelor.
Din acest fundament
Se avîntă zborurile cosmice.
Acolo unde azurul începe să fie

Velur întunecos punctat cu astre,
Doar omul nostru sovietic a răzbit,
Fiu al socialistei uriașe familii,
Crescut în spiritul lui Lenin
Ca bradul pe stîncă,
Prin aer bogat în ozon către spații.
Înecați-vă-n mlaștină
Sub ploaia de gloanțe,
Bande mercenare ale strigoiului Batista !
Înghită-vă adîncul bălților
Ca pe duhurile necurate !
Și ce ne pasă de greața existențialistă,
Avorton al spaimei de-a trăi ?
Cine nu se bucură
De liliacul aplecat peste gard,
Cine tînjește și se tînguie
După ce zilnic își căptușește stomacul
Cu carne și vin,
Cu ananas și coniac,
Cine-i proțăpît în propriul eu,
Ca boul în coarne pe cîmpu-nverzit
Să stea și să mugească mai departe
Rumegînd ogrinjii vorbelor deșarte.
Noi facem temenele Cosmosului,
Iar șarpelui călcîi îi punem
Pe țeasta-nveninată.
Betonul barajelor
Se bate-n piept cu pumnul apelor
Și scapără ochii uzinelor,
Și scapără casele
De lumină electrică.
Acuma doar atîta e destul:

Să-nvîrt comutatorul
La stînga sau la dreapta,
Și-ntuneric se face ori lumină.
Iar vrerea noastră-n loc să-și nalțe gard
Deschide frontiere care ard
Cu faruri care-ndeamnă mai departe.
Poate-ntr-o zi te prindem în cătușe
Și pe tine, bătrînă mătușe
Moarte !
Vapor cu o mie de coșuri,
Țara mea brăzdează apele socialismului.
Vas de cursă lungă
Avem provizii de răbdare,
Și rezerve nelimitate de forță.
Izbim cu prora furtunile
Ce tulbură zările viitorului,
Și privim de la pupă
Rămînerile în urmă
Ale Americii.
Ca mîine vom intra cu rostrul
În comunism
Ca-ntr-un roșu soare
Răsărit din talazuri,
Noi, biruitoare flotă
A popoarelor
Sub steagul lui Lenin.

CĂTRE GLORIOASA AURORĂ

Gigantice coloane-s anii tăi —
Granit, bazalt, porfir, obsidiană,
Culori închise, sîngerii, ori sure,
Și marmoră ca laptele de albă
Sub coviltirul timpurilor noi,
Spre cosmicele spații avîntate.
Sînt patruzeci la număr, patruzeci,
Cînd amintind trecutul de răstriște,
(Cumpliții ani de neagră sărăcie,
De luptă poleind cu sînge lutul)
Cînd luminînd ca niște stîlpi de foc,
Biruitoare turnuri puse-n vatra
Socialistei ere la Carpați.
Stau lîngă fiecare din coloane
Și nume de eroi citesc în piatră —
Unde pe-ntinderea țării robite

Nu erumpea ca vulcan frământat
Inima de foc a mulțimii?
Din fețele cernite de cărbune
A țîșnit ca flacăra mînia,
Ca jarul ardea-n privirile grozave.
Mîni aspre tăbăcite de petrol
S-au rotunjit în chip de pumn teribil,
A forță uriașă ridicați.
S-au scuturat umerii lați ai docherilor
Și s-au nălțat ca munții dintr-o dată.
Glasuri ca metale răzvrătite
Făcînd să se cutremure văzduhul
Au răsunit la Grivița.
În inima voastră,
Uriașul carnet de identitate al omului,
Mai adevărat decît toate hîrțile cu peceți,
Scria, cu foc: Partidul!
Talazurile de sînge
Din trupurile voastre despicate de fier
N-au stins niciodată acest nume,
Căci voi, comuniștii, cei mai buni,
Erați Partidul.
Patruzeci de ani, patruzeci de coloane!
Ani de-nchisoare, ani de neasemuite strădanii,
Ani ai războiului,
Ani ai frăției cu fiii lui Lenin,
Ani ai libertății.
Nici unul din voi n-a trecut în deșert.
Stau lîngă ultima coloană
Luminoasă ca marmora cu miez de cristal.
Deasupra ei s-a oprit o stea de rubin,
Sub parașuta de azur a primăverii,

Desfășurată larg în veșnica mișcare
A Cosmosului ce-și descheie toga.
Cîte coloane noi am să mai număr?
Nu știi. Oricînd vor fi destui
S-o facă și să poată zice:
— Noi am nălțat-o pe-aceasta!
Cariatide cu umeri uriași
Țin marea veșnicie-n mers.
Privesc la ultima coloană —
Tulpină luminoasă
Cu o garoafă roșie în vîrf,
Ținută de-un întreg popor în sus.
Așteaptă o clipă ciocane și secere
A sărbătoare
Și toți apoi,
Unul și unul,
Au pus piciorul hotărît,
Gata de mers înainte,
Pe pragul tău, Timp care vii,
Pe pragul unde se joacă
Rumene razele zorilor,
Glorioasa vieții Auroră!

40 DE ANI

Cerul fără stele al minelor stăpînit de mineri,
Stelele orbitoare ale furnalelor înalte
Fără patroni,
Artezienele sondelor de petrol
Ce nu mai ştiu de «Royal Dutch» şi alte cîrdăşii
de jaf,

Pieptul barajelor la Hidrocentrale
Construite de noi pe râuri carpatine,
Saurianul chip de mezozoic al excavatoarelor,
Şi sus în cabină inima fetei bătînd
Să iasă prima la întrecere socialistă,
Arătura fără riduri de haturi a colectivei
În Banat, în Bărăgan ori în Dobrogea,
Dimensiunile conştiinţei inginerului,
Fost lăcătuş înainte de 23 august 1944,
Ochii moşnegilor împăienjeniţi de lacrimile bucuriei

Cînd văd șoseaua pietruită,
Școala de șapte ani,
cinematograful,
casa de nașteri,
nepoata doctoriță —

Unde e Walt Whitman al erei socialiste,
Unul născut lîngă Dunăre,
Să aibă fericirea de-a contrazice
« Tristele » și « Ponticele » surghiunitului Ovidiu ?
Schimbătoarele imagini jucăușe ale tehnicii
moderne,
Ale muncii slobode și productive pentru mulțime
Se-ntipăresc pe ultimele retine ale pelicanilor și
cormoranilor din Deltă.

Și asta numai după patruzeci de ani,
Numai după zece ori ceva mai mult
De construire-n aerul tare al socialismului !
Partid al celor ce-au făcut
Supremă onoare din muncă, pe lume,
Lasă ca o dată cu înflorirea liliacului în luna mai,
Năvălind în stradă din curțile mărginașe ale
orașului,

Să vin și eu în fața ta
Cu colțuroasele mele cuvinte
— Vagonet de diamante necioplite
Adus din subteranele sufletului —
Spre veșnica ta fală !
N-am găsit încă ritmuri pe măsura dinamicei tale
desfășurări de forțe.

Nici rime logodite

Să cînte măreția și frumusețea ta.

Poate cîntecele rachetelor în spațiul cosmic

Ascultate de primul astronaut sovietic

Făuresc armoniile demne de comunism.

Noi te vom cinsti după datini mai vechi,

Umplînd pînă la buză paharul cu licoare din
boabe de viță,

Iar după ce vom fi turnat o picătură subt masă

Pentru pomenirea și veșnica slavă

A celor căzuți în luptă subt flamura roșie

Vom bea paharul pînă-n fund,

Dintr-o sorbire,

Pentru tine, Partid glorios !

Cum să nu fim copleșiți de emoții,

Slăvindu-te ?

Noi sîntem dintre fiii pămîntului

Căroră întîiul cosmonaut

Le-a deschis porțile Universului,

Le-a pus în față cosmicele necuprinsuri

Ca pe un uriaș evantaliu de pene albastre

Încărcat cu diamante astrale.

SLAVĂ

Cînd simplu ești ca Dunărea ce curge,
Ca stelele-n urzeala serii murge,
Cînd propețime răspîndești ca vîntul
Ce primenește-n luna mai pămîntul
(E luna-n care tu luași ființă)
Cum pot să vin cu mica iscusință
A vorbei făurite și istețe
Să-ți cînt înfăptuirile mărețe?
Crescute-n anii de năpaste grele,
Stați mai de-o parte, versurile mele,
Ca niște prunci în straie de mocani,
Cu fluiere-n desagi prin vechii ani —
Mi-e doina cea de-atunci și-i cam săracă
Și nu că m-aș sfi că n-o să placă,
Dar parc-aș vrea-o totuși mai aproape
De timpul nostru, cum sînt niște ape

De pildă, care iau în piept baraje —
O boare sînt ori poate-un fulg de vînt
Lăsat de ploșii mei din fața casei.
Mă simt așa ca foșnetul mătasei
Din grînele ce-ngîină pe tarlale —
Cu ce să vin naintea feței tale,
Partid al meu, ca să-ți urez de bine?
Ce am nu-i mult nici poate demn de tine.
Sînt poate-un ochi de apă după ploaie
De-asupra căruia trudit se-ndoaie
Un fir de iarbă-n vîrf cu-o buburuză,
Ori un sărut căutînd setos o buză...
Sînt un școlar ce poezia-și uită,
Cînd știe că din sală toți se uită
La el: ca porumbeii de pe casă
Cuvintele zburînd, zburînd îl lasă...

Mă simt cît cărăbușu-ntr-o dumbravă
Și zic: Partid al nostru, slavă, slavă !

Mai, 1961

SĂRBĂTOARE

Ciorchinii mei de liliac în floare,
Năvala de imagini sunătoare
A vorbelor în cîntece-nchegate,
Îmi par așa de mici și ne-nsemnate,
Încît socot că multă mi-e-ndrăzneala
Cînd vreau să-i deapăn vîrstei tale fala.
Ce oare pot să spun mai răspicat
Decît drapelul ce l-ai ridicat
În țară tu prin mîna muncitoare
Să clocotească nalt și roșu-n soare,
Și l-ai trecut din braț în braț, mereu
Din an în an, pe drum spinos și greu !
Și este oare vrun cuvînt aieve
Avîntul luptei să-l cuprind din greve,
Cuvîntul ca osînda mai cumplit,
Ca să răzbuni pe-aceia ce-au murit ?

Cărbune, drum de fier, petrol și carte, ●
Cîți din maieștrii tăi căzură-n moarte ?
De-aș înstruni aducerile-aminte,
Cu-nfiorare s-ar porni să geamă,
Porni-s-ar ca o goarnă de aramă, .
Chemînd la luptă — căci ascunde zidul
O epopee ce-o trăi Partidul.

Tu ai întins pe țara-ntreagă ramuri
Cu flori de purpură, să bată-n geamuri
Sărace și obscure, tu ai scris
În inimi obidite: Crede-n vis,
Ci-n asuprire dă fără odihnă,
Să-i vie muncii soare, pîne, tihnă !

Tot ce-au înscris cu sînge-n lutul rece
Acei a căror slavă-n veci nu trece,
Cu propriul lor sînge, pot eu prinde,
În șubredele schele de cuvinte ?
Sînt patruzeci bogații ani de luptă,
De rîvnă și de muncă ne-nteruptă.

Dacă măsor străfunzile genuni
Din care ne-ai chemat și ne aduni,
Vîrtejul simt că-i gata să mă soarbă,
De n-ai fi tu lumină-n bezna oarbă.
Cînd vreau să văd nălțimea ta de munte,
Zenitul mă sărută drept pe frunte.

Știu, nu cobori din sihăstria albastre,
Ai izvorit din inimile noastre
Cu altele-nfrățite-n aurora
Ce lumii vechi făcu să-i bată ora
Fatalei stingeri, putrezind de vie —
Piei, lume veche, putredă stafie !

Noi zilnic punem stavili suferinței,
Lungim în Cosmos raza cunoștinței
Și stavilele tainelor le frângem —
De mult la poarta zeilor nu plângem,
Iar către cer am despicat cărări,
Ne-am desfăcut din propriile zări
Ca larva din cămașa de mătăasă.
Gigantici fluturi au pornit să iasă
Din legea gravitației terestre —
E omul nou ce face toate-aceste
Minuni gândite, omul nostru, omul
Strivind robia, subjugînd atomul !

Am fi alături de dezrobitori
Noi înșiși dezrobiți și luptători
Ai cauzei omeniei pămîntești,
De n-ai fi fost, Partid al celor mulți,
Ca să ne-ndrumi în sus și să ne-ascuți ?

Cunoaștem răul ce ne poate paște
De nu luptăm mai mult spre a cunoaște
Și-a fi mai tari ca orice rău posibil,

Și să rămână-n veci ireversibil
Trecutul timp — să cază după el
Ce-i vechi și se tîrăște fără țel !

Noi, fii tăi supuși vremelniciei,
Urcăm cu tine treptele veciei,
Tu, nesupusule la vîrste, tată
Ce nu-i merit a fi bunic vrodată,
Activ mereu în cugete și-n fapte,
Prin vălmășagul noștii drum de lapte.

În marea-ți galaxie sîntem stele
Sau pulbere de stele, dar din ele
Tu punte arcuiești peste-ntuneric
Și faci ca tot ce-a fost doar vis himeric
Să capete și tîlc și rost prin care
Plăpîndul gînd devine-ntruchipare.

Eu, pulbere de aur cîntătoare,
Mă-nfățișez la marea sărbătoare,
Dînd glas nu pe măsura faptei tale,
Nici să mă-nalț pe-aripi de osanale,
Ca să mă vezi, ci doar să-ngîn: ce bine
Mă simt și eu că parte fac din tine!

Sînt poate ca-ntr-o frunză o nervură,
Un snop de dragoste, un strop de ură,
O voce de prieten, un îndemn,

Ori poate-n scoarța de copac un semn
Prin codri seculari spre nalte creste,
Ori poate câte-un pic din toate-aceste.

Și mai puțin de-aș fi decît o scamă,
Ori cît un vis ce zorii ți-l destramă,
Eu știu că unde-s eu lipsește golul
Și strig de vine ceața: Fă ocolul,
Eu muritorul stau în astă parte
Să apăr ceea ce nu are moarte !

Și dacă am în mine ceva bun,
Cu drag la temelia ta eu pun
Ce am, și prin aceasta știu că pot
Să zic și eu: Nu voi muri de tot ! —
Precum scanda Horațiu în vechime.
Mă vor cînta urmașii pe-nălțime
Cu părul răsfirat de vînturi tari
Ori poate fii altor planetari,
Din cosmicele-ntinderi cucerite.
Căci dat mi-a fost, din multele ispite
Ce macină și leagă pămîntenii-n
Durata lor, s-aleg drumul lui Lenin.

Mai, 1961

PATRUZECI DE TREPTE

Sînt patruzeci de trepte de granit
Din beznă ridicate către soare,
Sînt patruzeci de ani, i-ai împlinit
Tu miez de foc al clasei muncitoare.

Cu dalta-n peatră timpul a scobit
Ani glorioși, nume nepieritoare —
Cu roșu-i anul Griviței vestit,
August cu slovă e strălucitoare...

Dar în veleatul fiecărei trepte
Brăzdat a fost în slove mari și drepte
De multe ori același nume: LENIN.

Și-acum în culmea naltelor decenii
De el vorbim, cînd sus așteaptă steagul
Să urce către noi victorii pragul.

AUTOPORTRET

Și eu, și alții, și aproape toți,
De fi-vom cercetați mai de aproape,
Vom apărea sadeà ca niște hoți
A tot ce timpul n-a putut să-ngroape.

Furai cuvîntul cîntecelor mele
Din limba naintașilor străbuni
Și tremur noaptea sub aceleași stele
Pe unde-n vetre ei au ars cărbuni.

A lor a fost și doina și sudalma
Și ei au pus și umărul și palma
Cînd opinteau cu trudă și cu dor,
Privind prin lacrimi către viitor.

La toate eu ce oare le-am adaos?
O stea de care mi-am legat în haos
Destinul, roșie și nouă? Ea
De fapt venea și cale-mi deschidea,

Să merg, de vreu, alături cu mulțimea,
Pornită-a cuceri luptând nălțimea —
M-am dus și-mi însușii în mers avîntul
Din inima mulțimilor, iar gîndul

De-a merge hotărît și tot nainte
Mi-l strecurase Lenin în cuvinte.
Amestecat cu-ai mei, ostaș de rînd,
M-am pomenit cîntînd și învingînd

Cu ei alături... Știu eu ce-am făcut?
Nimica poate demn de reținut.
Dar împlinind un gol ca paru-n gard,
Dușmanul nu găsește locul spart

Acolo unde-s eu, iar cînd apare
Zbucnesc din mine colți de fier și gheare,
Iar ochii-mi, ape line de-obicei,
Încep să verse lavă și scînteii!

MINUNEA CEA MARE

*Tu cunoști cianura de kaliu,
Azvîrlitele bombe din nori,
Nimicirea în masă, dar oare
Înțelegi tu minunea cea mare?
S-a deschis uriaș evantaliu
Încărcat cu astrale comori:
A zburat sovieticul Iurii,
Supunînd cerbicia naturii,
Și trecu frontiera spre Cosmos,
Și trecu frontiera spre Cosmos!*

PEISAJ URBAN

*Ții minte-aici în groapă mătrăguna,
Părechile obscene, vîntul, luna?
Privește-acum pe șantier ninsoarea
Căzînd ca peste amintiri uitarea.*

CUMPĂNA

Ostaş în războiul de-o sută de ani
Luptînd cu ai muncii nemernici duşmani
Mi-aş zice, dar nu cred să fie izbînda
De zilele noastre aşa de departe,
Nici floarea ce arde în pieptu-mi, plăpînda,
S-atingă un secol nainte de moarte.

GREIER

*Partidul mie chiar de nu mi-ar cere,
Eu tot ce am fi dau peste putere,
Știind că din avutul meu sărac
Sporește temelia unui veac.*

*Sînt alții, mai cu forță, mai cu har,
Dar nici o luptă nu e în zadar,
De-ai fi-ntr-o ploaie mare doar un strop
Și-un spic de grîu, doar unul, într-un snop.*

*Sînt poate și de-atîta mai puțin —
Sînt greierul ce doar isonul țin
Cîmpiei foșnitoare, ori în casă
Dînd ultim cînt în toamna ce se lasă*

Cu glasul mai vibrînd de vlaga verii,
Ori amorțit de degetul tăcerii
Ce-l pune ceața toamnei peste viață
Și cîntă, cîntă pînă ce nu-nghiață.

TIMPUL FURNALELOR

Aproape ești bătrîn
și parcă-ți vine
La foc de vreascuri
să te-așezi pe vine.
Dar focul oare-al
oamenilor muncii,
La care s-adunară
veseli pruncii,
Nu face să pălească
pirpiriu
Gătejele-ți cu clipăt
abia viu?

E timpul, timpul naltelor furnale
Fără patroni, cu muncitorii frați

Din Reșița și pînă la Galați
Și-s logodite-n vatra țării tale.

Cuprinde-le-n beteala cîntului
Și cîntul dă-l în sama vîntului.

NOI ȘI EI

De undeva-i aud cum latră
Că s-ar întoarce iar la vatră,
La vatra care-o frământarăm
Cu sînge noi ce-o ridicarăm.
Veniți, v-așteaptă floarea-n muguri
Și cresc pe seama voastră struguri.
Dar vai ! ce are să vă mire
C-o să vă ieie în primire
Din orice floare cîte-un clonț,
Din orice strugure un glonț.

Vi-s frunțile cu vînătăi,
De numeroasele bătăi
Și plecăciuni în prag străin —
Și dînșii spuneți voi că vin ?

De s-or întoarce și acasă,
Cenușa-n cale-o să le iasă
Și le-o suna subt talpă scrumul,
Pe unde-a fost grădina, drumul.

Nu din deșert ni-i forța suptă —
Sînt ani de trudă și de luptă.
Și nu ne-am înfrățit cu furii,
Cu marii proxeneți ai urii,
Ulanii jafului și nașii
Războaielor, cu toți cîrdașii
Pirateriilor moderne,
Cu cei ce trîndăvesc pe perne
Pămîntu-ntreg robit visîndu-l —
S-aștepte, că le vine rîndul !

De nu vreți să vi-o strîngă ușa,
Vă trageți gheara cu mînușa,
Cadavre vii umblînd pe lume —
Sosește ceasul să vă-nhume
Istoria cu mîna-i rece,
Căci val ați fost și valul trece.
Noi? Muncă grea și ani de slavă
Aducem Timpului pe tavă.
Ni-s frații neamuri omenoase,
Statornici fii ai mîndrei clase
Cu steagul desfăcut în mers,
Și filfîind în Univers.

BOGAT

Bogat, eu, măi frate, de unde să fiu ?
Port vorbele sărace ca moșii desaga
Din tată-n fiu, din tată-n fiu,
Vieții, pedestru, bătîndu-i viroaga.

Am adunat un pumn de grăunțe,
Frînturi de cîntec, fărîme de vis,
Căci vîntul toamnei prinde s-anunțe
Că-i timpul să mă-ntorc de unde mi-s.

Cine m-așteaptă ? Poate că nime.
Plecai de mult și rătăcii prea mult
Cu fluierul, holoangăr, prin mulțime,
În lumea cu acoperișul smult.

De-acolo plouă stele și se nalță
Ereți ca să coboare iar.
Iar lângă drum, când moțul se descalță
Privește către marele-n zadar.

— Nu mai privi, măi moțule, la cer !
Spun învățați că subt pământ,
La Cluj aici, e zăcămint de fier
Și alte bogății, și-a tale sînt !

SUMEDENII

*N-am încă pe vrăjmaș cu ce să-l bucur,
Să rîdă sărăcia lui cu ciucur,
Din care cată de pe băț călare,
Cu ochi sașii în mărginita-i zare.*

*Sînt încă tînăr, sănătos și teafăr,
Și-n cușmă port podoabă un luceafăr,
Iar cu zvîrlitul doar al unei suliți
Străbat ușor lungimea unei uliți.*

*Dar asta nu-i nimic. Ca să-mi cunoști
Cuprinsul taberelor pentru oști*

Ar trebui să-ncalți opinci de fier,
Iar dac-ar fi ca-n luptă eu să pier,
Atîția mi-s oștenii sumedenii,
Că nu-i învingi nici de-ai trăi milenii !

FAIMA

*Nu, truda vieții nu mi-i numai lamuri,
Dar nici pătată nu mi-a fost de crime
Și nu mă supăr cînd n-o vede nime
Nici cît géranii înflorite-n geamuri.*

*Vreau să mă pierd de tot și-n întregime
Ca firu-n pînza roșie din flamuri,
Ca frunza prin frunzișul de pe ramuri
În matca sufletului tău, mulțime.*

*Dar nu știu cum prin nu știu ce minune
De mine unda nevăzută spune
La Roma, Londra, München și Paris. . .*

...că sînt de vină, că am dres și-am zis ...
Și domnii toți, fugiții și fugarii,
Ah ce mai m-ar strivi ca grîu-n arii !

MĂDULARE DE OȚEL

Mădulare de oțel,
Sînge de ulei albastru,
Trup cu străluciri de astru
Au mașinile, și-i țel
În mișcările lor toate,
Sigure și calculate.

Taie, rotunjesc, îndreaptă,
Dau uneltei chip și rost,
Făuresc ce n-ar fi fost
De la sine piatra, lemnul;
Pun, precise, marca, semnul
Omeneștii biruințe,
Truda, cugetul și visul
De-a-nveli-n planșeu abisul

Prin unitele voințe,
Largul vechi abis al morții
Moștenit din zestrea sorții.

Cît efort, ce șovăieli
Au făcut isteții meșteri,
Începînd încă din peșteri,
Cîte greșuri și-ndoieli
Pînă-n era nucleară
Pentru-așa știință clară !

Cei ce n-au lucrat nicicînd
Stau, privesc și-n ochi li-e scris
Parcă din acel abis
Întunerecul, și-un gînd
Parcă-i roade: Să doboare
Vrerea-n plină-ntruchipare !

Nu-i vedeți ? S-au strîns deoparte
Și-i cu ei bătrîna moarte.

ÎNTRE ULTIMA
ȘI PRIMA RECOLTĂ

La Galați, pe platoul destinat
Celui mai de seamă combinat
Metalurgic din țară
Crește în această primăvară
Ultima recoltă de grâne.
Stolurile călăuzite de cucoare bătrâne
Peste apele Dunării cu plaurii minunatei Delte
Vor vedea la anul jaloane, mașini și unelte
Mînuite de oameni, luminați de un țel:
Pe-acest platou,
Omul muncii, omul nou,
Vrea să se bucure de prima lui recoltă de oțel.

SENTINȚA

Știa un lucru mare Horea: Nu !

— Cel ce-a iscat răscoala n-ai fost Tu ?

El una o ținea, flămînd, setos,

În lanțuri stînd pe piatra rece jos:

— Eu ? Nu și nu ! Și nu cunosc pe nime,

A fost un altul, poate, din mulțime.

..
Arseseră castelele-n Ardeal,

Sunase buciumul din deal în deal,

Căzuseră și nemeșii polog...

— Tu-n timpul ăsta ce-ai făcut, mă rog ?

— Nimica n-am făcut și nicăieri

N-am fost. Din țară m-am întors de ieri.

— Vedeți ce ticălos e? Minte, minte!
Vom scoate glas din el cu fier fierbinte.
De nu vorbești, cu roata te vom frînge,
Și toată sărăcimea ta va plînge...

— Am spus ce știu, ce nu știu nu pot spune —
Gemea tot viitorul din genune!

Și Horea sfîrtecat n-a scos cuvînt.
Dărăburit l-au pus apoi la vînt,
La ploi, la păsări, să-l topească, bietul,
Să nu rămîină barem nici scheletul!
Dar stelele, pe carnea sfîrtecată,
Au scris: Nu-l uită lumea niciodată!

El a negat. Cui oare-ar fi putut
Din juzzi, să-i spună tot ce l-a durut
Și ce-l mai doare — cum că nemeșugul
N-a fost ucis și-nmormîntat cu plugul!
Tăcea, tăcea, tăcea mărețul Horea.
Tăcînd, el osîndea Istoria!

NOUL

Rachete pleacă-n cosmicele sfere
Distanțele să le prefacă drum
Și câteodată lasă-n urmă scrum
Căzînd în ocean fără putere.

Dar vine ziua-n cursul astei ere
Cînd astronavele zburînd duium
Se vor întoarce-acasă cu parfum
Din lumea dezvelitelor mistere.

— Aduceți-mi și mie o bucată
De stea ce n-o mînji-n războaie sînge...
Luptăm să fie-asemeni lumea toată.

Căci pentru omul care încă plînge,
Fiindu-și lui călăul și eroul,
Aceasta este ne-ndoielnic noul.

FRAGMENT

Sîngele meu a vorbit stîncilor,
De-atunci stîncile picură miere și ceară,
Iar noaptea stîncile vorbesc cu stelele,
Luminoase ca ele.
Cine a grăit din sîngele meu
Și a schimbat pietrele-n faguri?
Limba mea-i a omului de rînd,
Cu intonații rurale,
Cu durități de topor despiciînd uscăciunea,
Cu gingășii mai simple decît chemările
Mierlei în aluniș
Ori ca brîndușile-n umbra de crîng.
Cine a strigat din sîngele meu,
De s-a-nfiorat întunericul
Și s-a trezit din somn calea de lapte
Cu nesfîrșitele ei gloate de aștri?

Cine a chemat din sîngele meu,
De s-au făcut roșii la față zorii
Ca o fată mare cînd vine iubitul ?
Unul din străbunii mei a fost un nour
Mai negru ca păcura suptă de sonde
Din miezul adînc al pămîntului.
Altul a fost șopot de frunză
Mai dulce ca doina privighetorii —
Eu fulger m-am născut
Scrijelat pe porțile cerului
De-o mîna nevăzută.
Cine pe fila hîrtiei îmi poartă
Sigură mîna
Ca pe-a chirurgului
În trupul bolnav ?
Știința mea-i limpede ca ciuroiul de apă din
munte,
Ca unu cu unu fac doi,
Sau trei minus unu fac doi:
Ce caută mizeria-ntre oameni ?
În lături cu mîna ce ia și nu dă,
În lături cu mîna ce pipăie pungi
Cu aur furat de la alții !
Cine m-a-nvățat
să grăiesc răspicat,
Să-mi fie gîndul drept
și-nspicat,
Lance cu luceafăr în vîrf ?
Cine m-a făcut s-aud timpuriu
șuierul secerei
Și s-ascult cuvîntul greu
al ciocanului ?

Sînt rîu care liniștește
Șuvoaiele repezi din munți,
Sînt munte cu soarele în coamă.
Cine m-a făcut ce sînt
Și ceea ce încă voi fi?
Seismografele vii,
Milioane de inimi umane
Înscriu pe registrul aducerii-aminte
Cutremurele mele subpămîntene.
Nu moartea,
Ci viața o vestesc
Pe dărîmăturile istoriei!
Profet le sînt
Acestor tulburi timpuri,
Acestor nalte zile!
De-acasă, prunc sărman
Al unor foști iobagi umili
 prin veacuri,
Din matca lor de purtători
 de arme
Pentru războiul celor ce trăiau
În viciu șe belșug nelegiuit,
M-am ridicat,
Dar nu cu-ndătinatul foc din gura puștii,
Ci cu atomul zdrențuit și copt de răzvrătiri
Al suferinței noastre milenare
Aprins de vrerea leninistei ere!
Acesta-s eu.
Aceștia sîntem noi!

SUMAR

PE STÎNCI ÎNALTE

<i>Culorile toamnei</i>	11
<i>Strugure roșu</i>	12
<i>Mai tare</i>	14
<i>În arborii toamnei</i>	16
<i>Elan</i>	18
<i>De ziua mea</i>	20
<i>Vrajă</i>	23
<i>Un glas</i>	25
<i>Coboritorii în Maelstrom și Luceafărul</i>	27
<i>Moneda urii</i>	29
<i>Baladele timpului nou</i>	31
<i>Omul</i>	33
<i>Spre viitor</i>	35
<i>Apă neînceptută</i>	37
<i>Bucuria cea mare</i>	38
<i>Vîrstă</i>	40
<i>Nu poți pune</i>	41
<i>Și știi să fac</i>	43

Tîlc	45
Precum inele	48
Marele dirijor	51
Mustrare	53
Înțelepciune	55
Etna	56
Dar tot mai place-mi	58
Sublimul	60
Tu, lume a păcatului	62
Puntea	64
În fața veșniciei	65
Calm	67
Tăcere-i restul	69
Madrepore	72
Pegasul orb	73
Răsăritul	75
Iarna învinsă	77
Cîntec de drum	79
Ultimul atac	81
Poate	83
Pe vremuri	85
Să-ți fie milă	87
Împăcare	88
Epitaf	90
Bombardament	91
Măi cucule	92
Final	93
Nu-i mare moștenirea	95
Noi bucuriei dămu-i glas	97
Greșeala umblă razna	99
Foc nestins	101
Cristale	103

Climat	105
Pe stinci înalte	107

BLESTEMUL DRAGOSTEI

Ești vrăjitoare	113
Arată-te	115
Într-o zi	117
Te du	119
Viața ta peștișă	121
Celei ce pleacă	123
Încet, ca o femeie	125
Aurul de mine	126
Mi-ai vorbit	128
Cînd inimilor noastre	129
Supărare	130
Primăvara ploioasă	131
Săruturile	134
Blestemul dragostei	135

BIRUITOAREA FLOTĂ

Profetul	141
Biruitoarea flotă	143
Către glorioasa auroră	146
40 de ani	149
Slavă	152
Sărbătoare	154
Patruzeci de trepte	159
Autoportret	161
Minunea cea mare	163
Peisaj urban	164
Cumpăna	165
Greier	166

<i>Timpul furnalelor</i>	168
<i>Noi și ei</i>	170
<i>Bogat</i>	172
<i>Sumedenii</i>	174
<i>Faima</i>	176
<i>Mădulare de oțel</i>	178
<i>Între ultima și prima recoltă</i>	180
<i>Sentița</i>	181
<i>Noul</i>	183
<i>Fragment</i>	185

Redactor responsabil: BUȘNEAG ELIS.
Tehnoredactor: MARCUS IDA

Dată la cules 16.04.1962. Bun de tipar 10.08.1962. Apărut 1962. Tiraj 8215 ex. Broșate 7100 ex. $\frac{1}{2}$ legate 1.115 ex. Hîrtie velină ilustrații de 80 g/m². Format 600×920/24. Coli ed. 3,69. Coli tipar 8,17. A. nr. 0251/1962. C.Z. pentru bibliotecile mari 8R. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R-1.

Tiparul executat sub comanda Nr. 549 la Intreprinderea Poligrafică Nr. 4 Calea Șerban Vodă 133, București R.P.R.

